

**ע"פ 30 - המערער בע"פ 30/15, והמשיב בע"פ 73/15: פלוני נגד
המשיבה בע"פ 30/15, והמערערת בע"פ 73/15: מדינת ישראל**

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים
ע"פ 30/15
ע"פ 73/15

לפני:
כבוד השופט י' עמיהת
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ד' ברק-ארוז
פלוני המערער בע"פ 30/15
המשיב בע"פ 73/15:

נ ג ד

מדינת ישראל המשייב בע"פ 30/15
המערערת בע"פ 73/15:

ערעור על ההחלטה, מיום 27.7.2014, וכן ערעור
ערעור שכנגד על גזר דין של בית המשפט המחוזי
בנצרת, מיום 20.11.2014, בתפ"ח 19670-06-13, שנדרנו
שניתנו על-ידי כב' השופטים ת' כתילי – סג"נ; א' קולה;
וד' צרפת'י

תאריך הישיבה: (17.12.2015) ה' בטבת התשע"ו

שם המערער בע"פ 30/15
והמשיב בע"פ 73/15:
עו"ד איתן ארנון

שם המשיבה בע"פ 30/15
המערערת בע"פ 73/15:
עו"ד ארז בן אריה

פסק דין
השופט א' שהם:

1. לפנינו ערעור על ההחלטה של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים ת' כתילי – סג"נ; א' קולה; ו-ד' צרפת'י)

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

בתפ"ח 13-06-19670, מיום 27.7.2014; וכן ערעור וערעור שכנדג על גזר הדין, מיום 20.11.2014.

2. נגד המערער הוגש כתוב אישום מתוקן המיחס לו, במסגרת שלושה אישומים, שורה של עבירות בגין שלושה קטינים, שאוותם ואת משפחותיהם הכיר, בהיותם חברים אותה קהילה דתית בעיר (להלן: כתוב האישום). לאחר ניהול משפט הוכחות, הורשע המערער בביצוע העבירות שייחסו לו באישום הראשון ובאישור השלישי לכתב האישום, וזאת בגין העבירות אשר ייחסו לו באישום השני לכתב האישום.

בгин המעשים המפורטים באישום הראשון, הורשע המערער בעבירות של מעשה סדום (מרקירים רבים), לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); ניסיון ל谋שה סדום, לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין; מעשים מגונים (מרקירים רבים), לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין; ניגזה ברכב ללא רשות בעליו, לפי סעיף 36ב(ג) סיפא לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: פקודת התעבורה); והסתיעות ברכב לביצוע עבירות בגין, לפי סעיף 44 לפקודת התעבורה.

במסגרת האישום השני לכתב האישום, זוכה המערער מעבירות של מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין, בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(3) לחוק העונשין; בעבירות של מעשים מגונים (מרקירים רבים), לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין; והסתיעות ברכב לביצוע עבירת בגין, לפי סעיף 44 לפקודת התעבורה.

במסגרת האישום השלישי לכתב האישום, הורשע המערער בביצוע עבירות של מעשים מגונים (מרקירים רבים), לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין; ניגזה ברכב ללא רשות בעליו, לפי סעיף 36ב(ג) סיפא לפקודת התעבורה; והסתיעות ברכב לביצוע עבירת בגין, לפי סעיף 44 לפקודת התעבורה.

3. בעקבות הרשעתו בדיון, נגזרו על המערער העונשים הבאים: 9 שנים מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו; 3 שנות מאסר על תנאי, לביל יubar, בתוך 3 שנים מיום שחררו מהמאסר, כל עבירת בגין מסווג פשע; ופסילת רישון נигזה לתקופה של 4 שנים, החל מיום שחררו. כמו כן, חוויב המערער בתשלום פיצויים בסך 80,000 ₪ למתלון ד', ובסך 20,000 ₪ למתלון ש'.

המערער אינו משלים עם הרשעתו בדיון ולחילופין מושג על חומרת עונשו, ואילו המדינה (להלן: המשיבה) טוענת כי יש להחמיר בעונשו של המערער, ומכאן הערעורים שלפנינו.

עובדות כתוב האישום שהוגש נגד המערער

4. על-פי עובדות האישום הראשון, ד.כ. הינו קטין, ליד שנות 1999, אשר גילו בעת הגשת כתב האישום היה למטה כ-14 שנים (להלן: ד'). במשך תקופה של כשש שנים קודם להגשת כתב האישום (להלן ולצורך אישום זה: התקופה

הרלוונטיות), נוגה המערער לרכוש את אמונה של ד' באמצעות מתנות הכלולות: מזון, בגדים, מכשירים חשמליים וסקומי כסף שונים (להלן: המתנות). במהלך התקופה הרלוונטית, ובתדרות של בין פעם בשבוע לימי יום ביום, נוגה המערער לשכנע את ד', באמצעות המתנות, אשר נעמו לד', להתלוות אליו לנסעה ברכבו מסווג טויטה קורולה (להלן: הרכב). בסופו, דרש המערער מ-ד' להתלוות אליו למקומות שונים שחלקם מבודדים, ולשהות עמו ביחידות בדירה בה התגורר ב..... (להלן: הפגישות). במהלך הפגישות, ובמספר רב של מקרים, דרש המערער מ-ד' לגעת באיבר מינו (של המערער), ולמצוץ את איבר מינו. ד', מתוך מחויבות שחש כלפי המערער, נאלץ למשח את איבר מינו (של המערער), אף אפשר למערער להחדיר את איבר מינו לפיו, תוך מציצתו.

בנוסף לדברים האלו, כך נטען באישום הראשון, במהלך התקופה הרלוונטית, ביצע המערער ב-ד' מעשים מגונים שככלו: חיבוקים; נישוק בפה תוך החדרת לשונו לפיו של ד'; נישוק איברי גופו השונים של ד'; הפשתו של ד' מכל בגדי התחתונים; גגיאות בחלקו גופו השונים של ד', לרבות באיבר מינו וישבנו, וזאת כאשר המערער עצמו עירום; והשכבותו של ד' על מיטה או על מושב הרכב תוך מישוש גופו, וחיכוך איבר מינו של ד' בידיו של המערער.

עוד נאמר בגדיר האישום הראשון, כי באחת ההזדמנויות ניסה המערער להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של ד', אולם ד' הסתובב, וסירב לכך. בהזדמנויות נוספות, נוגה המערער להראות לד' סרטים פורנוגרפיים. כמו כן, במהלך הפגישות, נוגה המערער לומר לד', כי הוא אוהב אותו; וכי הוא מבצע בו את המעשים משומש שהוא אהבתו הראשונה. ד' לא היה מעוניין במעשים המתוארים לעיל, אולם לא היה מסוגל לסרב לדרישותיו של המערער, בשל העובדה שחש נשלט על-ידו באמצעות המתנות.

עוד נטען במסגרת האישום הראשון, כי במספר רב של מקרים, הרשה המערער לד' לנוהג ברכב, בידועו כי ד' אינו מחזק ברישawn נהיגה.

5. האישום השני שבכתב האישום, מתאר את מעשי המערער ב-פ.כ., אחיו של ד' (להלן: פ'). עת היה פ' בן פחות שלוש עשרה שנים ועד להיותו בן שמונה עשרה שנים, נוגה המערער לרכוש את אמונה באמצעות מתנות הכלולות: ביקורים במסעדות, מוצרי מזון ושתייה, וסקומי כסף שונים. במספר רב של הזדמנויות, שכנע המערער את פ', באמצעות המתנות, אשר נעמו לפ', להתלוות אליו לנסעה ברכב למקוםות שונים, שחלקם מבודדים, וכן לשחות עמו ביחידות בדירה בה התגורר ב..... באחד מן המקרים, עת שהו המערער ו-פ' ברכב, הפסיק המערער את מכנסיו ואת תחתוניו של פ', והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של פ'.

עוד נאמר במסגרת האישום השני, כי המערער נוגה לבצע ב-פ' מעשים מגונים אשר כללו: חיבוקים; נישוק בפה תוך החדרת לשונו לפיו של פ'; גגיאות באיבר מינו של פ' מעל לבגדיו; גגיאות באיבר מינו של ש' לאחר שהמעערער ביקש מה-ש' לפשט את בגדי התחתונים; מישוש איבר מינו העירום של פ', עד ש-פ' הגיע לסיפוק מינן; נטילת ידו של פ' תוך אילוצו לשפשף את איבר מינו של המערער; ליקוק איברי גופו של פ'; שכיבה מעל גופו של פ', תוך חיכוך גופו של המערער בגופו של פ'. באחת מן ההזדמנויות, פשט המערער את בגדיו, נטל את ידו של פ', וביקש ממנו למשח את איבר מינו. פ' סירב לכך, והסיט את ידו מפעם לפעם, אולם המערער נטל את ידו של פ' בכוח, והניח אותה שוב ושוב על

איבר מינו עד ש-פ' אמר לו "די, די, תפסיק כבר". במהלך האירוע המתויר, אמר המערער ל-פ' שהוא אוהב אותו, והוא "חולה עליו". צוין בנוסף בכתב האישום, כי במספר מקרים בהם ביצע המערער את מעשי המינויים ב-פ', חס פ' CAB.

מעבר לכך, נטען באישום השני, כי עת מלאו ל-פ' שמנוה עשרה שנים, ובעקבות שיחה שקיים עם חבר, הבין פ' כי קיים איסור בהלכה hei. לגבר לשפוך את זרעו לבטלה. משכך, ביקש פ' להפסיק את מעשיו של המערער, והתנגד לפגוש את המערער בביתו. אולם המערער נפגש עם פ' במקומות אחרים, וכאשר פ' ביקש מהמעערער להפסיק לגעת בו על מנת שלא יגיע לסייע מני, היה המערער אומר לו "תנווכ קצת", וכעבור זמן מה המשיך המערער לבצע ב-פ' את המעשים המוגנים. פ' לא היה מעוניין במערכות המינויים שביצע בו המערער, אולם הוא שתק, ולא הביע כל התנגדות, בשל פחדו מהמעערער, ומשם שחש נשלט על-ידיו באמצעות המתנות.

6. על-פי האישום השלישי לכתב האישום, כשנתיים וחצי טרם שהוגש כתב האישום, במועד מסוים שאינו ידוע, פנה המערער ל-ש.א.,olid 1999, חברי של ד' (להלן: 'ה'), ושאל אותו האם הוא מעוניין בדמי פורים. משהשיב שי' לשאלת זו בחיווב, נתן לו המערער 50 ₪ במתנה. כעבור שבועיים, שכנע המערער את שי' להתלוות אליו לנסעה ברכבת, ותוך כדי נסעה החל המערער לגעת באשכיו של שי' וב아버지 מינו. שי' ההמון לא היה מסוגל להגיב. החל ממועד זה, ולמשך תקופה של כשנתיים קודם להגשת כתב האישום, נהג המערער לחת ל-ש' מתנות הכלולות: ממתקים, חטיפים, עצזעים וסכומי כסף שונים. בעשרות מקרים, נהג המערער לשכנע את שי', באמצעות המתנות, אשר נעמו ל-ש', להתלוות אליו לנסעה ברכבת. בהזדמנויות אלו ביצע המערער ב-ש' מעשים מגנים שככלו: נגיאות באיבר מינו של שי' מעל לבגדיו; נגיאות באיבר מינו של שי', לאחר שהמעערער הפשטו מבגדיו התחתונים; ומישוש איבר מינו הערים של שי'.

עוד נטען באישום השלישי לכתב האישום, כי בשני מקרים שונים, הצע המערער ל-ש' לנוהג ברכבת, בידועו כי שי' אינו מחזיק ברישיון נהיגה.

הכרעת דין של בית משפט קמא

7. ביום 27.7.2014, הרשע בית משפט קמא את המערער בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון ובאישור השלישי לכתב האישום, וזכה את המערער מן העבירות המיוחסות לו באישום השני.

הרשעתו של המערער נסמכה, בעיקרה, על עדויותיהם של ד' ו-ש', ונתמכה בעדויותיהם של בני משפחתם. להלן, אתייחס לעיקרי הראיות אשר הונחו בפני בית משפט קמא, על יסודן הורשע המערער.

אישום ראשון

גרסתו של ד'

עמוד 4

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

8. בתחילת עדותו בבית המשפט סיפר ד', כי הוא הכיר את המערער "מגיל צער" בבית הכנסת "בית- יצחק" (להלן: בית הכנסת) (עמ' 84 לפרו', שורה 20 – עמ' 85 לפרו', שורה 14). עת נשאל ד' האם הוא כועס על המערער, הוא השיב "כועס עליו, לא. הוא אהב אותו מאד" (עמ' 85 לפרו', שורות 19-20). בהמשך, אישר ד' כי המערער נהג להריע עלי מתחנות כגון: כספ, בגדים, גלידות, ואף מכשורי מולטי מדיה "כל מה שהוא רק יכול הוא נתן לך". הוא מאד אהב אותו" (עמ' 88 לפרו', שורה 20 + עמ' 90 לפרו', שורה 7); כי הוא התארח בघetto ובחדרו של המערער מספר רב של פעמים (עמ' 86 לפרו', שורה 6); וכי התקיימו מפגשים רבים בין לבני המערער הרכב (עמ' 90 לפרו', שורה 28), כאשר חלק מהפגשים אפשרו לו המערער לנהוג ברכבת (עמ' 91 לפרו', שורה 7 + עמ' 180-181 לפרו').

ד' העיד, כי המערער ביקש ממנו את "המיניות, את הנשיקות, את החיבוקים" (עמ' 93 לפרו', שורה 1). לשאלת בית המשפט, "ספר לנו מה היה מה הוא עשה לך?", השיב ד', כי הוא אינו "מסוגל לדבר על כך", שכן המערער היה עבורי כמו אבא" (עמ' 96 לפרו', שורה 25). בהמשך חקירתו הראשית, אישר ד' כי המערער נהג להשיכבו על המיטה, לשחק באיבר מינו, לנשקו תוך החדרת לשון, ולבצע בו מין אוראלי. ד' סיפר, כי באחת הפעמים, ניסה המערער להחדיר את איבר מינו אל ישבונו, אולם ד' התהמק מגע זה באמצעות סיבוב גופו, והסתה דעתו של המערער על-ידי כך שביצע בו מין אוראלי (עמ' 99-101 לפרו'). ד' לא זכר את תדיות המפגשים, אך ציין כי מדובר במספר רב של מפגשים (עמ' 103 לפרו'). ד' העיד בនוסף, כי במהלך המפגשים עם המערער, הוא לא חש בונוח, אולם לדבריו הוא "חייב לו המונ... כי הוא היה נתן לי המונם דברים, זה אולי לאות הוקחה כאילו, זה לא מתוך אונס או משחו... הוא היה קונה לי המונם דברים, אז חייב אמר לספק לו, כי זה הדבר היחיד שהוא ביקש ממני" (עמ' 92 לפרו', שורה 22 – עמ' 93 לפרו', שורה 8).

הקשר המיני עם המערער, כך מסר ד', החל בהיותו בכיתה ו', כאשר המערער נהג להסייע אותו לבית ספר, ולהחזירו משם, ואף נהג לנסוע עמו אל מחוץ לעיר, שם היה מבצע בו את המעשיות המיניות, תוך שהוא אומר לו שהוא אוהב אותו, ומאהב בו (עמ' 108 לפרו', שורה 18). ד' סיפר, כי המערער נהג להראות לו סרטים פורנוגרפיים, באמצעות מכשיר "אייפוד", כאשר במהלך הצפייה היה המערער מבצע ב-ד' מעשים מיניים (עמ' 112 לפרו').

נסף על כך, העיד ד' כי העובה שהמעערער לא הגיע לבר-המצווה שלו גרמה לו לתחושת בלבול, שכן "הוא כל הזמן היה אומר לי שהוא אותו ושהוא מאהוב بي" (עמ' 109 לפרו', שורות 14-15). כאשר היה מגיע ד', כך לדבריו, עם חבר בבית הכנסת נהג המערער להתעלם ממנו ולהפסיק לדבר עמו – דבר שגרם לד' לבכות. ד' אישר, בחקירתו הנגידית, כי הוא רצה שהמעערער יאהב אותו, עד כדי כך שבאותה הפעם הוא קפץ מגג ביתו, בשל תחושת "יאוש ורצונו להתאבד (עמ' 159 לפרו', שורה 18 – עמ' 160 לפרו').

עוד העיד ד', כי המעשיות המיניות שביצע בו המערער הופסקו כשבועיים טרם שחוקרת הילדים, ליטל רחמני (להלן: חוקרת הילדים), הגיעו לתשאל אותו בבית הספר. קודם לכן, כך סיפר ד', גיסתו ש', רעישתו של פ' (להלן: ש'), שאלת אותו, בהזדמנויות שונות, שאלות הנוגעות לטיב היחסים שבינו לבין המערער (עמ' 105 לפרו', שורה 6), ואף באחת הפעמים, ביקש ממנו לציר ציור. בסופו של דבר, אישר ד', כי ב"במצאי שבת" הוא התווודה בפני ש', ולאחר מכן "היא ירדה למיטה ואז נראה לי שהיא דיברה עם ההורים שלי" (עמ' 131 לפרו', שורות 6-19). קודם לכן, ד' לא סיפר על מעשיו של המערער לאיש, משום לדבריו, המערער ביקש ממנו לא לספר דבר: "עוד מגיל קטן הוא ביקש ממני נגיד הוא מביא לי משהו מסוים, אז הוא ביקש ממני לא, לא להגיד. אז התרגלתי שככל מה שהוא, זה, אז לא אומרים. כל מה

שיש לי איתנו אז לא אומרים..." (עמ' 106 לפרו, שורות 18-20). ד' מסר, כי לאחר מעצרו של המערער, סיפר לו ש' כי המערער ביצע גם בו מעשים מיניים, ושאל אותו האם גם לו יש קשר מיני עם המערער. ד' הבהיר, ולדבריו "אמרתי רק שהוא נתן לו לנוהג ולא היה קשר מיני" (עמ' 145 לפרו, שורה 22 – עמ' 146 לפרו, שורה 3).

9. פ', אחיו של ד', נשאל בבית המשפט אודות שני מקרים בהם הוריו נטלו מ-ד', לאחר חשיפת המקרה, מכשיר טלפון מסוג "גלקסי" (להלן: מכשיר הגלקסי) ומכנסיים בצעע תכלת (להלן: מכנסי התכלת), אותם רכש המערער עברו ד'. פ' העיד, בהקשר לכך, כי הוא התבקש על-ידי אמו להסביר את המכנסיים לחנות (עמ' 76 לפרו, שורה 25); ולמכור את מכשיר הגלקסי (עמ' 78 לפרו, שורה 2). עוד מסר פ' בבית המשפט, כי כאשר הגיע ד' לגיל 14, החל תפקודו להידדר, והוא החל לגלות סימנים של חוסר ריכוז בלימודים, ואף נהג לבכות ללא סיבה נראית לעין (עמ' 20 לפרו, שורות 14-27), ואולם בהמשך סיפר פ', כי הידדרותו של ד' החלה עת מלאו לו 12 שנים לעיר (עמ' 23 לפרו, שורות 16-14).

10. כעולה מעדותה של ש., מספר חדשים שקדמו למעצרו של המערער, היא החלה לחשוד בטיב יחסיו של המערער עם ד'. ש. סיפרה כי כאשר פ' בעלה החרים את מכשיר הגלקסי, היא ובעה פ' בחנו את ההיסטוריה של דףדף האינטרנט במכשיר הגלקסי, וגילו שם סרטים פורנוגרפיים. שהבחינה ש. במתנות שרכש המערער לד', כך לדבריה, היא החלה לחקור את ד' בעניין כדלקמן: "אני אומרת לו, ד' אני מקווה שביןך, אין בין לבי" (המערער – א.ש.). והוא אומר לי, לא, נראה לך" (עמ' 332 לפרו, שורות 3-4); אני אומרת לו, מה, מה קורה, מה קורה בינכם, מה הוא נוגע בר, הוא עושה לך משהו. לא, לא, כלום, כלום, כלום. הוא עושה לך ממשו אולי בכל זאת, תגיד לי. לא" (עמ' 332 לפרו, שורות 18-20). ש. אשר הייתה באותה עת, סטודנטית לחינוך מיוחד – ביקשה מ-ד' צייר עבורה ציור, ככל העולה על רוחו. לדברי ש., ד' צייר דמות עם חגורה, כשלשיטה: "הפרמטרים של ציור אצל גבר, ברגע שגבר מציר חגורה, זה אומר על הטרדה מינית" (עמ' 334 לפרו, שורות 6-7). באחת ההזמנויות, בצתת השבת, כך העידה ש. בבית המשפט, לאחר שACHINEO של ד' גילה בחדרו את מכנסי התכלת, היא פנתה אל ד' ואמרה לו "תראה, אני יודעת הכל עליך, אל תتابיש בספר לי כלום, כי אני יודעת, אז אל تعالם ממוני כלום כי אני יודעת עליך הכל" (עמ' 320 לפרו, שורות 17-18). למשמע הדברים האלה, התוודה ד' בפני ש., ואמר לה: "אני לא רוצה להגיד לך מה, כי את פשוט תפחדי לשמעו מה זה היה" (עמ' 320 לפרו, שורה 21); "כל מה שראית בהיסטוריה (של המכשיר הגלקסי – א.ש.), זה מה שהוא לי במציאות" (עמ' 321 לפרו, שורה 12). ש. סיפרה להוריו של ד' אודות הדברים, וחמשה ימים לאחר מכן, היא ניגשה לתחנת המשטרה בראש פינה, והגישה שם תלונה נגד המערער.

11. י., אביהם של ד' ו-פ' מסר בבית המשפט, כי בני המשפחה היו מודעים לכך שהיים קשור טוב בין ד' לבין המערער, אך לא ידעו שמדובר בקשר בעל אופי מיני. לדברי י., "במשך תקופה לא קצרה" נהג ד' לבכות בלילות, אך סירב לשתוף את אבי בתחשוטיו באומרו: "אתה לא תבין אותי אתה לא יכול לעזור לי" (עמ' 186 לפרו, שורות 25-26). י. גול בעודתו את ההידדרות שחלה בבנו, כדלקמן:

"ד' השתנה מאד בשנתיים האחרונות מכיתה ו' סוף כיתה ו' הוא השתנה לחילוטין הוא היה ילד מבrikILD מחונןILD CISHERONI מאד וירד ירידה DRUSTIT מאד מאד גדולה בלימודים ולמעשה ההנהגות שלו הייתה ממש לא ממש לא רגילה היה עשו קופץ מה, יש לנו שתי קומות שתי קומות היה קופץ מהקומה השנייה למרפסת לכיוון הספה

שאלנו אותו מה זה? הוא אמר שניסיתי לראות איך זה להתאבד. ממש ככה במילים האלה אני לא שקטתי اي הדברים האלה ממש שילד יגיד דבר זהה?...במהשך...הLEGAL
לרופא ילדים סיפרתי לו את הדבר הזה...הרופא דיבר איתו שלא חשוב על הדברים האלה ובאמת ברוח השם זה נרגע כל העסק הזה של הקפיצות האלה" (עמ' 191 לפרו, שורות 5-21).

עוד העיד "", כי בעקבות הידדרותו של ד' הוחלט להעבירו לבית ספר אחר, אולם הדבר רק הביא להחמרה במצב, שכן הם לא ידעו באותה עת על המתרחש בין ד' למערער (עמ' 216 לפרו, שורות 21-28). מספר שנים לאחר מכן, כך תיאר "", כאשר אחיותו של ד' גילו בחדרו של ד' "בגדים שלא לרוחנו" (עמ' 187 לפרו, שורה 24), הן סיפורו על קר האם המשפחה. אמרו של ד' נגשה אל בית המדרש, שם שהה "", וסיפרה לו כי המערער נוגע ב-ד'. לפיכך, ולאחר שהתיעץ עם בניו, החליט ". להגיש תלונה נגד המערער (עמ' 190 לפרו). בהמשך, תיאר ". את וידיו של ד' בפניו במילים הבאים:

"בהתחלת הוא דיבר אותי הוא לא נפתח והוא אמר לי אתה לא תבין מה שקורה לך אתה לא תבין אתה לא תבין מה שאינו אגיד לך אז אמרתי לו לחצתי עליו בכל זאת ספר לי אז הוא סיפר לי הוא מתנהג איתי כמו אם אפשר להגיד את זה כמו בעל ואישה... זאת אמרת ד' אמר לי שהנאה היה מתנהג אליו כמו בעל ואישה... אמרתי לו מה הפירוש אומר לי ממש ככה. והראה לו סרטים שמאוד חזותיים סרטי תעובה... ולקח אותו גם כן אומר אני נаг וותיק כבר לוקח אותו במכונית שלו ונתן לו לנוהג... הוא אמר שהקשר הזה היה כמה שנים" (עמ' 191-192 לפרו).

אשר למתחנות, העיד "", כי באחד מן הלילות גילה אצל ד' את מכשיר הגלקסי, אותו החרים. כאשר לחץ על ד' לספר לו כיצד השיג את המכשיר, התוודה ד' בפני אביו, כי המערער רכש עבورو את המכשיר (עמ' 189 לפרו, שורות 2-3). לפיכך, יצר ". קשר עם המערער ו אמר לו "אני לא רוצה שתיתן...לו מכשירים אל תקנה לו שום דבר יש לו אבא ואם לא צריך לקנות לו שום דבר" (עמ' 189 לפרו, שורות 12-13).

גרסת המערער

12. בבית המשפט, מסר המערער כי הוא הכיר את ד' בבית הכנסת, שם נהג למת לו דברי מתקה. המערער טען, כי מאחר שידע של-ד' יש בעיות חברתיות, הוא נהג לשלווח לו שוקולדים על מנת שיחלקם לחבריו בבית הספר. המערער אישר בעדותו, כי הוא רכש מתחנות רבות עברו ד', לרבות משקפיים, מסוק צעצוע, ונעלים. המערער הוסיף וציין, בהקשר זה, כי כאשר מלאו לו 12 שנים, הוא רכש עבورو מכשיר MP4, ומסר אותו לאחותו הגדולה של ד'; וכי הוא סירב לבקשתו של ד' לרכוש עבورو מכשיר טלפון נייד, לשם צפיה בסרטי פורנו. עוד סיפר המערער, כי ד' גילה התעניינות במין ובנשים, ואף שיתף אותו בפנטזיות מיניות שיש לו לגבי גיסתו ש.. חמשה חודשים טרם מעברו, כך סיפר המערער, הוא רכש מכשיר טלפון נייד חדש הכלל אפשרות גלישה באינטרנט. המערער הכחיש כי צפה באמצעות מכשיר זה בסרטים פORNוגרפיים, והעיד כי ד' נהג להשתמש במכשיר על מנת לשחק משחקי מוכניות.

המערער אישר, כי נהג לשחות עם ד' פרקי זמן ארוכים, להסתובב, ולטייל עמו, וכן היה רוכש עבورو פיצה וגלידה. עוד סיפר המערער, כי נהג להסיע את ד' למקוםות שונים, כגון לחורשה ב...., שם היו יושבים ביחד, כאשר ד' נהג לשחק במכשור האינפוד של המערער "משחקים של מכוניות" (עמ' 422 לפרו, שורה 5). המערער העיד בנסוף, כי הוא נסע עם ד' לבירכה בקיבוץ ניר דוד, ובעת חזרתם לרכב, אמר לו ד' "אין שמה בחורות ערומות זה מה שרציתי לראות" (עמ' 425 לפרו, שורות 1-2).

עוד מסר המערער, כי כאשר ד' היה קטן "הוא ישב לי על הרגליים וככיוול נתתי לו לנוג...במקומות שפשוט אין שם אף אחד יש שם שדות ויש שמה כביש עפר...סתם תפס את ההגה וגם אני תפיסת את ההגה נתתי לו הרגשה צאת כאילו בעצם הוא נוג" (עמ' 423 לפרו, שורה 28 – עמ' 424 לפרו, שורה 3).

על-פי גרסתו של המערער, ד' חיפש את קרבתו ואמר לו "אתה אבא שלי". עת נשאל המערער באשר ליחס החם שהעניק לד', הוא השיב כי "נוצר ביןנו קשר, לא של מיניות קשר של חיבה, התחלתי להרגש שהוא נתן לי הרגשה שאני אבא שלו אז קצת אוי נסחפת", כן" (עמ' 421 לפרו, שורות 4-6).

המערער הכחיש את המעשים המינויים המיוחסים לו, באומרו, כי: "שום דבר לא נכון. לא עשית לו אף פעם דבר זה בחים לא היה דבר זה...", ברם בהמשך עדותו הודה, כי "ניסיונות היו...כמו אבא לבן לא נשייקות כמו שroxim להציג" (עמ' 525 לפרו, שורה 16); וכי כאשר שיחק עם ד' באינפוד "הוא היה נשכב עלי כקה על הבطن" (עמ' 425 לפרו, שורות 29-27). המערער הוסיף, בהקשר זה, כי עבר יחד עם ד' למושב האחורי של הרכב, שם המערער ישב ו-ד' הניח את ראשו על בטנו התחתונה, תוך שהמערער מניח את ידיו על גופו של ד', כמוין חיבור (עמ' 426 לפרו, שורות 1-20).

בכל הנוגע למניע אשר עמד בבסיס תלונתו של ד', העיד המערער בבית המשפט, כי ד' ביקש לרצות את גיסתו ש., בשל אהבותו אליה (עמ' 451 לפרו, שורות 1-6). לגרסתו של המערער, מאחר שש. שנאה אותו (את המערער), משום ש-פ' התווודה בפניה על יחסיו עם המערער – היא "ישבה" על ד' "ורצתה להוציאו ממנו שלא היה" (עמ' 452 לפרו, שורה 26 – עמ' 453 לפרו, שורה 2). עוד סיפר המערער, בהקשר זה, כי באותו יום שבת, בו שיתף ד' את בני משפחתו, ניגש אליו ד' קודם לכן, על מנת לקבל שוקולד, והמערער השיב לו בנימה עצובנית "לא, לא מגע לך שוקולד", ولكن ד' לא דבר עמו במהלך כל השבת (עמ' 453 לפרו, שורות 4-11).

בהמשך, אישר המערער כי רכש עבורה ד' פריטי לבוש, שכן ד' אמר לו שהוא צריך "כמה בגדים לבוש" (עמ' 453 לפרו, שורה 27). המערער הסביר, כי היו הפסקות בקשר בין ד', ובלבשו:

"היה מרגיש לפעמים שהוא קצת לוחץ יותר מדי ואחד כמווני שהוא עובד הוא רצה יותר מדי תשומת לב מאשר אני הייתי יכול להשקיע, וזה הרבה פעמים יצא שהייתי מנטק אותו את הקשר. כל פעם הוא היה בא אליו אומר לי אני בוכה בלילה אני לא יכול אני חייב את הקשר הזה ההורים שלי צועקים עלי...אז הרבה פעמים הייתי נכנע לו והייתי

חוור על הקשר שהיינו ביחד" (עמ' 455 לפרו, שורות 12-17).

אישום שלישי

גרסתו של ש'

13. ש', בן 14 וחצי בעת עדותו, מסר בבית המשפט, כי הוא מכיר את המערער מاز והוא כבן חמיש או שש שנים (עמ' 235 לפרו, שורה 32). לדבריו ש', ראשיתם של המעשים המינויים שביצע בו המערער, החל "מלפני שלוש שנים בערך", עת הציע לו המערער 50 ל"נ, וכשבועיים לאחר מכן, הסיע אותו המערער ברכב "והוא התחל לגעת לי קצת למיטה, באחור למיטה" (עמ' 236 לפרו, שורה 17). בהמשך הבahir ש', כי המערער הכנס את ידו מתחת לתחתונו, נגע באיבר מינו, וביקש ממנו לפשט את גידיו התחתוניים, בעוד שהמעערער עצמו היה לבוש. עת נשאל ש' מדוע הסכים לכך, הוא השיב כי התבונש לסרב (עמ' 236 לפרו, שורה 21 – עמ' 237 לפרו, שורה 30).

ש' העיד, כי במהלך שנתיים וחצי, התרחשו שלושה אירועים דומים, בעיקר לאחר סיום התפילה, ברכבו של המערער (עמ' 238 לפרו, שורה 9 – עמ' 239 לפרו, שורה 12). האירוע האחרון, כך סיפר ש', התרחש בפורים, עת הוא נסע עם המערער לנחל חרוד, ולדבריו "מכרתי לו נפצים...וזו יצאתי מהרכב לפוץ כמה נפצים, ופיצצתי כמה נפצים...נכנסנו לרכב ואז גם בזמן זהה הוא אמר לי תוריד והורדתי וזה היה גלי, זה היה המקראה" (עמ' 240 לפרו, שורות 8-9). בחקירתו הנגדית הבahir ש', כי בדרך חזרה: "הורדתי את המכנסים ואז הוא נגע بي ואז נכנסה לעיר ישר הוא היז את היד שלו ואני סגרתי" (עמ' 258 לפרו, שורות 3-5). עוד מסר ש', כי במהלך מפגש זה, דחק בו המערער בו לחזור לבית הכנסת, על מנת ליטול משם את אופניו, אולם כשהגיעו לבית הכנסת, המקום היה נעלם, ו-ש' נאלץ לחזור אל ביתו ברגל (עמ' 256 לפרו, שורה 29 – עמ' 257 לפרו, שורה 7). לאחר מקרה זה, ביקש ש' להתרחק מהמעערער, ואף הפסיק להתפלל בבית הכנסת (עמ' 240 לפרו, שורות 23-25).

מעבר לכך, כך סיפר ש', במהלך תקופת המפגשים המינויים, נהג המערער לרכוש עבורי: חטיפים, מסטיקים, ממתקים, ולעיתים אף היה נותן לו סכומי כסף. בחקירתו הנגדית, סיפר ש', בהקשר זה, את הדברים הבאים:

"הוא היה נותן לי כסף, ואז הוא אמר לי כאילו אתה רוצה לבוא איתני ואז הייתי בא אותו" (עמ' 244 לפרו, שורות 14-15); "הוא היה נותן לי ממתקים, הוא היה נותן לי כסף ואז אמר לי בוא איתני ואז היינו באים אותו ואז הוא היה עושה את זה...הוא היה קונה" (עמ' 245 לפרו, שורות 3-4); "הוא היה קונה אותי, הוא היה נותן לי כסף, ואז הוא היה, כאילו, לא נעים עכשו, מישחו הביא לך כסף ולא, כן, התבונשתי. וזה גם היה בתוך הרכב. כאילו, זה היה בתוך הרכב, ואז הוא היה נותן לי כסף, ואז כשאתה מתבונש זה כמו כפו טוביה" (עמ' 247 לפרו, שורות 16-19); "הו כספים שהוא נותן לי ישירות והו כספים שהוא נותן לאבא בשבייל להעביר לך" (עמ' 247 לפרו, שורה 27).

ש' העיד בנוספ', כי המערער איפשר לו לנוהג ברכבו בשתי הזרדמנויות שונות, כשלדבריו: "אני נהגת לבד ופעם אחת זה היה מאחורי שדה נחום, מאחורי תחנת הדלק שם. ופעם אחת זה היה אני, ד' והוא. עשינו כל פעם החלפות...זה היה ליד המע"ן. ליד המשולש" (עמ' 241 לפרו', שורות 13-14). לשאלת בית המשפט האם נהג לבדו, השיב ש' "לבד בלבד, כן, אנחנו מעבירים הילוך ונושאים...הוא ישב לידיינו ואנחנו נהגנו ברכב" (עמ' 241 לפרו', שורות 22-20).

כעולה מעדותו של ש', בשלב מסוים, הוא סיפר לאחותו על כך שהמערער נגע בו (עמ' 263 לפרו', שורה 11), אולם רק לאחר שימושו של המערער נחשפו, וד' נחקר על-ידי חוקרת הילדים, סיפר ש' לאמו אודות המעשים המינימ'ם שביצע בו המערער.

14. אמו של ש', י. (להלן: י), העידה בבית המשפט, כי בנה סיפר לה כי המערער נהג לגעת בו "קרוב לברית" (עמ' 372 לפרו', שורה 9), וכן סיפר לה על מקרה "שהוא הוריד את המכנסים" (עמ' 372 לפרו', שורה 32). עת נשאלת י. "איך זה נודע לך ומה עשית כשהזה נודע לך", היא השיבה, כי באחד הימים, ח., אמר של ד' ו-פ' (להלן: ח.), התקשרה אליה, וביקשה לידע אותה כי המערער "התעסק" עם ד' ועם ש', תוך שהוא מפצירה בה "לבוא איתי עכשו למשטרה" (עמ' 365 לפרו', שורות 33-34). לדברי י., "אמרתי לה, יש לי כרגע אורחים, הבת שלי הגעה מצפת ואני לא יכול להגיע. אני גם צריכה לעשות שאלת הרבה" (עמ' 365 לפרו', שורה 34 – עמ' 366 לפרו', שורה 2). למחמת התבקשה י., כך לדבריה, על-ידי משטרת....., הגיעו ביחיד עם ש' לתחנה, על מנת למסור עדות (עמ' 368 לפרו', שורה 12).

15. אביו של ש', ש. (להלן: ש.). אישר בעדותו, כי הוא היה מודע למנטנות אשר רכש המערער עבור בנו, ולא התנגד לכך (עמ' 229 לפרו', שורות 9-14). ש. אף הודה כי קיבל בעצמו כסף מן המערער, על מנת לרכוש מכנסים עבור ש' (עמ' 224 לפרו', שורות 6-7).

גרסת המערער

16. בעדותו בבית המשפט מסר המערער, כי ש' הינו "ילד שאוהב כספים, אוהב לבקש מכם" (עמ' 446 לפרו', שורות 4-5). לגרסתו של המערער, לאחר ש-ש' ניגש אליו, בעת היותו בן 11 שנים, וביקש ממנו דמי פורים, הוא נתן לו 50 נט', והמשיר לחתתו לו, מידיו שנה, דמי פורים (עמ' 446 לפרו', שורות 8-12).

המערער הכחיש, כי נגע ב-ש' או כי מישש אותו, וסיפר כי לאחר שנענה לבקשתו של ש' לרכוש עבورو רכבת, שי אמר לו "יי אני רוצה שנעשה איזה טילן ותיקח אותי הביתה" (עמ' 446 לפרו', שורות 26-27). המערער סיפר, כי בדרך לבתו של ש' "שפשתית לו ברגל...במחווה צאת...סתם צה בצחוק עשית לו ככה ברגל...לא יודע למה עשית את זה, אני אין לי מושג אפילה" (עמ' 446 לפרו', שורה 30 – עמ' 447 לפרו', שורה 11). המערער אישר, כי הוא הסיע את ש' ברכבו שלוש פעמים ל"בית המזוקקה"; פעם אחת לפחות לקניות יחד עם ש. אביו; ופעמים נוספות, כפי שפירט ש' בעצמו בבית המשפט. המערער אף אישר את דבריו של ש', כי בטילן לנחל חרוד, מכר לו ש' נפצים, והותיר את אופניו

בבית הכנסת (עמ' 448 לפרו').

עת נשאל המערער בחקירה הנגידית, "למה ש'...יבוא וועל עלי?", השיב המערער:

"...אני לא מבין לא מבין...אבל אני יכול לחשב תנתנו לי לחשוב איזה אני אחשوب פשוט ד' ו-ש' הם היו ממש חברים טובים ו-ש' תמיד היה לו יחס עין עלי' למה תמיד ד' מקבל את כל היחס והוא לא מקבל...תמיד היה לו איך אומרים בלב איזה שהוא עלי' למה הוא לא מקבל שום יחס...אני חשב ככה ש-ד' בא ל-ש' ואמר לו Caino כביכול שאני האשמי את י'...תגיע שגם אתה היה כי הוא מאמין...ו-ש' מי שמכיר את ש' הוא יلد צהה שכול דבר שאתה אומר לו הוא עשה..." (עמ' 482 לפרו').

קביעות המהימנות שנעשו על-ידי בית משפט קמא

17. בפתח הדברים, הקדים בית משפט קמא, וקבע כדלקמן:

"התרשمنו כי ד' ו-ש' מסרו גרסתאמת ביחס למעשיו של הנאשם וקשריו עמו, כאשר ניכר מן הדברים כי לא הייתה כל מגמה מצד מי מהם להפליל את הנאשם על לא עוזל בכפו, להפריז בחומרת המעשים או לנסות להשחרור את פניו של הנאשם במטרה 'להלבין' את מעשייהם. באשר לפ', אף כי התרשמננו ממהימנותו, סברנו כי לא ניתן להרשייע את הנאשם בהסתמך על עדותו, ועל כך נהריב להלן.
מנגד, הנאשם שטח את גרסתו המלאה רק בעת שמסר עדות בבית המשפט, וזאת באופן מגמתי, תוך מטרה בולטת להשחרור את פניו המתלווננים ולצערם כדי שהיפשו את קרובתו, את תשומת לבו ואת מתנותיו. עוד נסיף, כי הנאשם ובא-כחו, בפרט בסיכון, גם לא בחל, להשחרור אף את פניהם של הווי המתלווננים, כמו גם את פניה של ש', וזאת על לא עוזל בכפם...".

18. בכל הנוגע לגרסתו של ד', ציין בית משפט קמא, כי "ד' התקשה למסור את עדותו באופן רציף, מפורש ובהירות, השתק פעים רבים למשמע שאלות הנוגעות למעשים המינויים, והרגיש נבור כשהתבקש לתארם...אולם חרף קושי זה, שהליך ופחות ככל שהתקדמה עדותו, הותיר ד' רושם טוב ומהימן, ומסר גרסה שסימני האמת ניכרים בה".

חזוק לעדותו של ד' מצא בית משפט קמא בגרסה המערער, שכן המערער אישר כי "נסחף" ביחסיו עם ד'; ואף אישר סיטואציה בעלת "היבט מיini מובהק", לפיה המערער ו-ד' ישבו במושב האחורי של הרכב, תוך ש-ד' מניח את ראשו על בטנו התחתונה של המערער, והמערער מחבק אותו.

חזוק נוסף לגרסתו של ד', מצא בית משפט קמא בעדותה של ש. בנוגע לוידיו של ד' בפניה באשר ליחסיו עם המערער. עדותה של ש., כך קבע בית משפט קמא, הייתה "אמינה ומהימנה, בהיותה עדות קוהרנטית, בהירה והגיונית,

המתוישבת באופן מלא ומדויק עם עדויותיהם של ד' ופ'".

בבית משפט קמא קבוע בנוספ', כי עדותו של ד' מתוישבת עם הדברים שמסר לחקרת הילדים (ת/39, ת/42 ות/43). כך, למשל, סיפר ד' לחקרת הילדים, כי המעשימים המינויים החלו " ממש מגיל קטן"; כי הוא הסכים למשמעם, שכן "אחרי פיתויים כאלה אי אפשר לסרב כל כך מהר"; כי הפרק ל"שפוט" של המערער; כי לא אהב את המשעימים המינויים, אולם לא יכול היה לסרב; וכי המערער לא ביצע בו מין אנאי, למורת שניסה לעשות כן. עוד סיפר ד' לחקרת הילדים על ביטוי האהבה שהעריף המערער כלפיו, על סratio הפורנו שראו יחדיו, ועל המתנות והכספים שקיבל מהמערער.

בבית משפט קמא הזכיר, בהקשר לכך, גם את עדותו של יועץ בית הספר, מר יצחק סוסיה (להלן: יועץ בית הספר), אשר נחקר במשטרה ביום 30.5.2013 (נ/3), וסיפר שנייה שיחה עם ד', לאחר שהמערער נעצר, במסגרת שיתוף אותו ד' בכר שהמערער "היה מנשך אותו בפה וגם היה מחדיר לו איבר מינו לפיה הטבעת וגם היה מבצע בו מין אוראלי". עדותו בבית המשפט אישר יועץ בית הספר את הדברים (עמ' 492 לפ"ו, שורה 10).

19. אשר לגרסתו של ש', קבוע בית משפט קמא כי ש' מסר "עדות עקבית, בהירה וסודורה, אשר עליה בקנה אחד עם הדברים שמסר במשטרה, אף אם אינה תואמת אותו במידוק", ושים מני האמת ניכרים בה".

גם כאן, קבוע בית משפט קמא כי גרסתו של המערער מחזקת את עדותו של ש'. צוין, בהקשר זה, כי המערער אישר אירועים מסוימים שעלו מעדותו של ש', כדוגמת האירוע שבמהלכו מכר ש' למערער נפצים, והאירוע שבו הותיר ש' את אופניו בבית הכנסת. המערער אף הודה כי העניק ל-ש' כספים ומתנות, וכי באחד הטיעולים שעשו יחדיו ברכב, המערער "שפוף לו ברגל".

20. אל מול האמון המלא שניתן בית משפט קמא בעדויותיהם של ד' ו-ש', דחה בית משפט קמא את "גרסתו הכבושה" של המערער, בקובעו, כי:

"הנאשם בעדותו, קשר עצמו למתרוניים ולמעשה חיזק את גרסתם בכך שאישר את מרבית רכיבי 'המעטפת' של עדותם, קרי - עצם קיומו של קשר קרוב ביניהם לבינם, קיומם של מפגשים ביניהם, הרעפת המתנות מצדיהם וכיו'ם. לצד זאת הכחיש הנאשם כאמור כל קשר מיני בין ד' ו-ש', ולגביו פ' העיד כי מערכת יחסים מינית התפתחה ביניהם לאחר הגיעו של פ' לגיל 18"

בבית משפט קמא עמד בהרבה על הapur בין הדברים שמסר המערער בעדותו בבית המשפט לבין הדברים שמסר המערער בחקרתו במשטרה. במשטרה בחר המערער להשיב לשאלות החוקרים באופן סלקטיבי, תוך מסירת גרסה חלקית, נעדרת פרטים ומעוררת תהיות. בחקרתו מיום 29.5.2013 (ת/2) בחר המערער לשמור על זכות השתקה, ובחקירה מאוחרת יותר מאותו היום (ת/3) המשיך המערער בקו זה, כאשר בנקודות מסוימות, ובעיקר בכל הנוגע לפרטי האישום השני, הוא בחר לדבר. בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי:

"השואת הדברים שמסר הנאשם בעדותו לדברים שמסר בעת שנחקך, מעלה כי את גרסתו الأخيرة התאים הנאשם לראיות ולעדויות שהצטברו כנגדו, תוך שהוא מבקש לספק הסבר בളוי מפליל לעולותיו השונות, ובחלקן תמהות, מחד גיסא; ולהשוויר את פני המתלוננים, מאידך גיסא..."

בעוד הנאשם הסכים בחקירהו לנבד פרטים אודות יחסיו עם פ', שהוא בגין באזת העת, הוא התחמק ממtan תשובות כشنשאל אודות קשריו עם ד', ולא הכחיש את החשדות נגדו באופן מפורש".

בהמשך, הצביע בית משפט קמא גם על מספר אמירות מפלילות, אותן מסר המערער לגורמי מרות בזמן מעצרו, כשחלקן נאמרו במהלך חקירתו וחילקו מחוץ לחדר החקירה, והכל כמפורט להלן.

השוטר יצחק כהן – אשר עצר את המערער, ביום 29.5.2013, בעת שהמערער שהה בביתה – העיד כי כאשר הוודיע למערער, כי הוא נחשד בביצוע "מעשה פדופilia בקטינים", הגיב המערער במיללים "אה, טוב", ולאחר מכן "BIKS" לדבר עם י. זה שלדעתו קשור לתלונה" (ת/29). כאשר הובא המערער לתחנת המשטרה, אמר לו השוטר יצחק כהן, כי הוא חשוד בעבירות של מעשה סדום בקטין מתחת לגיל 14 ומעשה מגונה בקטין עד גיל 16, תגבותיו היויה: "אני מסכים חלק מהעניין וחלק לא" (ת/1). כמו כן, בזמן החתימה על אסמכתה לכליה, אמר המערער לחוקר יורם אברג'יל "כי מסכים עם חלק מהאשמות נגדו", וכן "כי אם היה משחו עם נערים אחרים זה היה מהסכמה ואף פעם לא עשה משהו בכך" (ת/7).

כך, גם השוטרת אורית תורג'מן העידה על דברים שאמר לה המערער בעת שליחותה אותו לכלא צלמון, يوم לאחר מעצרו, ביום 30.5.2013. על-פי האמור במסמך שרשותה ביום 5.6.2013 (ת/36), אמר לה המערער, כי "עם פ' הוא קים יחסים בהסכמה כשפ' היה בן 20, בגין, עם ד' הייתה אהבה משדי' בן 9 הם בלבד" ביחיד. לפעמים שניים היו ערומים ברכב ולפעמים רק ד' היה ערום". בנוסף, סיפר המערער לשוטרת אורית תורג'מן, כי רכש עברו ד' מתנות, וכי להערכתו, פ' פנה למשטרה בשל קנאתו ב-ד'. בעודו בבית המשפט מסרה השוטרת אורית תורג'מן, כי "הוא סיפר שהוא המעצר הראשון שלו... הוא התחיל לספר לי שהיא לו אהבה עם ד', מה שרשמתי זה מה שabei זכרת שהיא" (עמ' 303 לפ"ו, שורות 1-6).

זאת ועוד, במהלך חקירתו במשטרה, ביום 2.6.2013 (ת/9), שאל המערער את החוקר, בין היתר, האם ד' יעד נגדו בבית המשפט. כאשר החוקר התעניין לפשר שאלה זו, אמר המערער "כי הוא הביעתי, פ' אני מעיף אותו אני מוקווה בעזרתו... פשוט מעיף אותו, כי לפני גיל... שבע עשרה וחצי, אני לא יודע, שמונה עשרה, לא הייתי איתי. אני לא הייתי איתי". מוקדם יותר באותו יום (ת/8), עת נשאל המערער, האם לא יקנא כאשר ישמע ש-ד' נמצא בקשר עם גבר אחר, הוא השיב "מה אני יכול לעקבות אחריו כל החיים".

בית משפט קמא דחה את שלל טענותיו של המערער, באשר למניע שעמד בסיס תלונותיהם של המתלוננים; בדבר הקונוניה שרקחו נגדו משפחות המתלוננים על מנת לזכות בפיצוי כספי; ובונגע לזריהם עדויות המתלוננים, בקובעו כי אין לטענות אלו כל שחר.

אשר לגרסתו של המערער לגבי המתנות והכספים אותם העניק למתלוננים – לפיה הוא פעל ממניעים של עזירה, חסד וצדקה – הבהיר בית משפט קמא, כי גרסה זו אינה מתיחסת עם ההיגיון והשלל הisher, ואינה מגובה בראיות. בית משפט קמא קבע, בהקשר זה, כי "הרעה זו נועדה להוות אמצעי לקירובם של המתלוננים אליו, לרכישת אמוןם, ול'קנית' הסכמתם לביצוע המעשים, כמו גם שתיקתם בקשר לכך, וזאת אף אם הדברים לא נעשו בצורה מפורשת". יתרה מכך, נקבע כי אף אמרותיו של המערער עצמו מרמזות על כך שהוא עצמו ציפה שהמתנות והכספים יישמשו, הן על מנת לפתח את המתלוננים, והן על מנת שיישמשו כ"דמי שתיקה". כך למשל, התבטא המערער באחת מחיקרתו במשטרה (ת/22), באשר לתלונתו של ש': "עשיתי לו מסיבת יום הולדת לפני חודש, הכלב המתומטם, מה טוב לו להיפיל אותו עכשו? איפה אני הייתי איתו שנתיים?... ועוד נתתי לאבא שלו מאה שקלים מתנה שיקנה לו בגדי שבת". באופן דומה, בהתייחסו לד', מסר המערער בבית המשפט: "לא יכול להיות שד' ידבר עלי דברים כאלה במצב זהה ששבוע לפני הינו עוד ביחד... והוא קיבל בגדים באותו שבועיים... היה מבסוט" (עמ' 453 לפ"ו, שורות 20-24).

21. בהינתן כל האמור לעיל, ניתן בית משפט קמא אמון מלא בעדויותיהם של ד' ו-ש', ודחה את גרסתו הבלתי אמונה של המערער. משכך, הגיע בית משפט קמא לכלל מסקנה, כי "המשמעות הצלילה לבסס טענותיה באישום הראשון ובאישור השלישי מעלה לכל ספק סביר".

אשר לגרסתו של פ', קבע בית משפט קמא "אף כי התרשםנו כי מדובר בעדות מהימנה, סבורים אנו כי אינה מפורטת דיה ביחס למעשים שבוצעו, לכארה, עת היה פ' קטין, ולפיכך לא ניתן לבסס הרשעה מעלה לכל ספק סביר בהתבסס על עדות זו".

על יסוד נימוקים אלו, החליט בית משפט קמא לזכות העבירות המיוחסות לו באישום השני, ולהרשיעו בעבירות המפורטות באישומים הראשון והשלישי.

גזר דיןו של בית משפט קמא

22. ביום 20.11.2014, נגזר דיןו של המערער בבית משפט קמא. בפתח הדברים, סקר בית משפט קמא את טיעוני הצדדים לעונש, ואת ראיות ההגנה לעונש. המשיבה טענה כי מעשיו של המערער מהווים "רצח נפש", והדגישה, כי המערער פגע בערכיהם של "שלמות גופו ונפשו של אדם, ושל חירות וכבוד האדם". נטען בנוסף, כי המעשים המינויים שביצע המערער במתלוננים מתאפיינים בתחוכם, בהינתן האופן בו המערער "צד" את קורבנותיו, תוך שימוש במתנות. אשר למדיניות הענישה, הפנתה המשיבה למקרים בהם בוצעו עבירות מין, תוך כדי גילוי אלימות ואכזריות, וטענה כי יש להתייחס אל כל אחת מן העבירות כאירוע נפרד, ולגוזר על המערער ענישה מצטברת שתשקף את ריבוי האירועים. בשל כך, סבורה המשיבה, כי מתחם הענישה צריך לנوع: בין 8 ל-13 שנים מאסר לריצוי בפועל, לגבי כל עבירה של מעשה סדום או ניסיון למעשה סדום; בין 3 ל-7 שנים לריצוי בפועל, לכל עבירה של מעשה מגונה; ובין שנה ל-4 שנים לריצוי בפועל, לגבי עבירות התעבורה שביצע המערער. בהתחשב בנסיבות המקירה הנדוון, ובכלל זה, בעובדה כי המערער לא נתן אחריות על מעשיו, טענה המשיבה, כי יש להטיל על המערער עונש המצוין ברף העליון של המתחכם, וזאת בנוסף למאסר מותנה, לחילוט הרכב, ולפיצוי כספי.

מנגד, טען בא-כחו של המערער, כי מתחם הענישה צריך לנوع בין שנה לשתי שנים מססר לרצוי בפועל לכל עבירה של מעשה סדום או ניסיון למשה סדום; ובין 6 חודשים עובדות שירות לשנת מססר לרצוי בפועל לכל עבירה של מעשה מגונה. בא-כחו של המערער ביקש להטיל על המערער עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה; להימנע מהטלת פיצוי על המערער, בשל מצבו הכלכלי הקשה; ולהימנע מחליט את רכבו, אשר משמש את אמו ואחיו הרווק של המערער, המתגורר עמה. עוד נטען, כי יש להתחשב בנסיבותו האישיות של המערער, ובכלל זה, בגיןו של המערער; בכך שהמעערר נעדר עבר פוליל; ובעודה כי המערער שירת בצה"ל (בسدיר ובמילואים). נתען בנוסף, לעניין זה, כי הורי של המערער התגשו לפני שנים רבות; כי המערער אינו בקשר עם אביו; וכי המערער מפרנס ותומך באמו הנכה.

במסגרת ראיות ההגנה לעונש, הוגש מספר מכתבים החתוםים על-ידי תושבי עירו של המערער,, המעידים על פועלו המבורק של המערער בתחום הצדקה והחסד. חלק מן החותמים אף טרכו והגיעו לבית המשפט, על מנת להעיד על אופיו החיובי של המערער ומעשייו הטובים. מנהלו של המערער במקום עבודתו העיד כי המערער היה עובד מסור, ואף נבחר פעמיים כ"עובד מצטיין". בנוסף, העידה אמו של המערער אודות מסירותו של בנה לטיפול בה, בהיותה אישת חולנית, ועל הקשיים הרגשיים והכלכליים עמם, היא מתמודדת עקב מעצר בנה.

23. מכאן עבר בית משפט קמא לבחון את האמור בתסaurus נפגע העבירה ביחס לד'. נאמר בתסaurus, כי חל שניינ' לרעה בהתנהגותו של ד' בבית הספר, המתבטא בהתדרדרות בלימודים, וב"אימוץ התנהגויות מסוכנות, וח'ים בצל חששות פחד". עוד נאמר בתסaurus זה, כי מאחר שהמעשים המינאים בוצעו ב-ד' בגיל ההתבגרות, הדבר עלול להשפיע על תהליך התפתחותו בעתיד. אשר למצבו הרגשי של ד', נמסר בתסaurus, כי ד' חוות נתקוק רגשי קיזוני עד כדי חששות להתפרקות נפשית אקוטית"; כי עולמו הפנימי של ד' "שבור לריסים"; וכי ד' חש פגיעה, חסר אונים ונעדר הגנות. עורכת התסaurus אף הביעה חשש, כי בעתיד, כאשר ד' יבין את היקף הפגיעה בו, יביא הדבר לרוגרטיה קשה במצבו. נאמר בנוסף, כי "המערכת המשפחתית קרסה מבחן נפשית", שכן הוריו של ד' אינם מצליחים לעכל ולהפנים את שארעם לבנם, תוך שהם מחשיפת הדברים, ונאלצים לשאת בעול הכלכלי הכרוך במימון טיפולים נפשיים עבור ד'. משכך, סבורה עורכת התסaurus, כי משפטו של ד' זקופה למשאבים נפשיים, מנטאליים ופיזיים רבים על מנת להתאושש מן הטרואה.

24. לאחר מכן, עמד בית משפט קמא על חומרת מעשיו של המערער, בקבועו כי מעשיו של המערער הם "נתבעים ומכוירים, וזאת אף אם הסיטואציה בה נערכו העבירות לא הייתה אלימה". בהמשך, ציין בית משפט קמא, כי האיסורים הנוגעים לעבירות מן "נוועדו להגן על גופם, נפשם וכבודם של הקורבנות", כאשר לא בצד הוגדרו עבירות אלה כעבירות השකולות ל"רצח נפש". נקבע, בהקשר זה, כי מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים איננה זהה בשני האישומים, וכי הפגיעה הנובעת מן המעשים מושא האישום הראשון היא קשה וחריפה יותר מן הפגיעה הנובעת מן המעשים מושא האישום השלישי. זאת, הן ממשם שהעבירות שנערכו כלפי ד' חמורות יותר, והן ממשם שאלה בנסיבות תקופה ארוכה יותר, ובתדריות גדולה יותר.

25. בבאו לקבוע את מתחם העונש ההולם, ציין בית משפט קמא, כי לטעמו "אין זה נכון לקבוע מתחם ענישה לכל אחד ואחד ממעשי העבירה, אלא יש להגדיר שני מתחמי ענישה נפרדים המתייחסים לפגיעותיו המיניות של המערער בכל אחד מן המתלוננים". כן מצא בית משפט קמא לתיחס אל עבירות התעבורה בהן הורשע המערער בשני מישומים:

פעם אחת במסגרת מכלול המעשים, בעת קביעת מתחמי הענישה באשר לרכיב המאסר בפועל; ופעם נוספת "במבחן ובנפרד", בעת קביעת המתחם באשר לרכיב הפסילה. על רקע זה, בשים לב לנסיונות הקשורים ביצוע העבירות, ובהתאם מדיניות הענישה הנוגגת במקרים דומים, קבוע בית משפט קמא, כי מתחם הענישה, באשר לעבירות המפורחות באישום הראשון, ינוウ בין 8 ל-11 שנות מאסר בפועל; וכי מתחם הענישה הנוגע לעבירות המפורחות באישום השלישי, ינוウ בין שניים ל-5 שנים מתחם העונש ההולם בגין רכיב הפסילה, קבוע בית משפט קמא, כי יש להעמידו בין 3 ל-7 שנים פסילה בפועל.

26. לצורך קביעת עונשו של המערער בתוך המתחם, שקל בית משפט קמא לקולה את נסיבותיו האישיות של המערער, ובכלל זה, את היותו של המערער נעדר עבר פלילי; ואת הכאב והסבל אשר עתידיים לחוש בני משפחתו של המערער, ובפרט אמו החולנית. לצד זאת, הדגיש בית משפט קמא, כי מאחר שהמערער לא נטל כל אחריות למשעו, הרי שאין לזקוף לזכותו את ההקללה השמורה לנאים הנוטלים אחריות למשעום ובכך חוסכים מן הקורבנות את המעד הקשה של מסירת העדות. בית משפט קמא הגיע לכל מסקנה, כי ראוי לגזר את עונשו של המערער ברף הבינו של מתחמי הענישה, וזאת כעונש כולל תוך חפיפת המתחמים והעונשים. לפיכך, ועל יסוד מכלול הנתונים הקיימים לעניין, השית בית משפט קמא על המערער את העונשים שפורטו בפסקה 3 לעיל.

טענות המערער בערעור(ע"פ 15/30)

27. ערעורו של המערער נסוב, כאמור, על הרשותו בדיון ולחילופין על חומרת עונשו.

בהתועת הערעור על הכרעת הדיון, טען המערער, כי שגה בית משפט קמא: כאשר דחה את הסבריו לעדותו הכבושה, לפיו המערער צית להנחות סגנרו הקודם אשר אמר לו לשטוק ולא לדבר; ועת קבע כי העובדה שהמערער בחר לשמר על זכות השתקה לאורך כל חקירות המשטרה, ולהшиб באופן סלקטיבי רק בעניינו של פ' – מצבעה על חוסר אמיןותו. לטענת המערער, שתיקתו במהלך החקירה המשפטית אינה מתישבת עם האמור במסמך שנרשם על-ידי השוטרת אורית תורג'מן (ת/36). נטען, לעניין זה, כי אין כל היגיון וסבירות, שדווקא בפני השוטרת אורית תורג'מן בחר המערער לספר אודות הקשר בין ד', אשר במשך כל חקירות המשטרה הוא צית באדיקות להנחות עורך דין, ושמר על זכות השתקה. נטען בנוסף, כי בית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לסוגיה הנוגעת לתאריך הנקוב על-גבי מזכיר זה.

28. נוסף על כך, טען המערער, כי קביעתו של בית משפט קמא – לפיה רכישת המתנות עבור המתלוונים נעשתה על מנת "לקנות או לפתח" אותם, וליצור אצלם תלות נפשית – הינה שגואה. לגישת המערער, בית משפט קמא לא נתן משקל לכך שהענקת המתנות למתלוונים נעשתה "בגלו ולא במחשבים", אף הייתה בידיעת הוריהם, במשך תקופה ארוכה טרם שהוגש כתוב האישום. במקרה אחד, נטען, העובדה שהמערער נמנע מהסתיר את רכישת המתנות עבור המתלוונים מלמדת כי הוא לא תכנן להשתמש במתנות ככלי לפיטוי המתלוונים. המערער הדגיש, בהקשר זה, כי מחומר הראיות, עולה תמונה, לפיה המערער נהג לרכוש מתנות, כסף ובגדים, "בריש גלי", לא רק למתלוונים אלא לכל ילדי הקהילה אליה השתייך, וזאת מתוך טוב לב, גמилות חסדים, ורצון לעזור למשפחות נזקקות.

29. המערער הוסיף וטען, כי בית משפט קמא שגה עת קבע כי ד' מסר גרסה אשר סימני האמת ניכרים בה. המערער סבור, כי עדותו של ד' - לצד היותה רצופה בסתרות - הינה נגעה ב"זיהום" ראייתי כבד, ולפיכך אין לתת בה אמון. עדותו של ד', כך לטענת המערער, "זהמה" על-ידי חוקרת הילדים; בני משפחות המתלוננים, ובעיקר, גיסתו ש. ייעץ בית הספר; ובית המשפט.

30. אשר לחקרתו של ד' על-ידי חוקרת הילדים, נטען, כי מדובר בחקירה "אגראטיבית, אקטיבית ומדריכת", שכן חוקרת הילדים ציינה והנחתה את ד', תוך שהיא מובילת את ד' למקוםות בהם הוא שחה עם המערער; מפני לד' "שאלותמצהמות"; ו"שותלת" בפיו מילים וביטויים, אשר ברור כי אינם אופייניים לו. עוד נטען, בהקשר זה, כי ד' נחקר על-ידי חוקרת הילדים, לאחר שהיא קיבלה "פיסות מידע" מבני משפחותו. המערער הדגיש בנוספ', כי שגה בית משפט קמא עת "יחס את נסיבות התאבדות" של ד', באמצעות קפיצה על גנות, לקשר שלו עם המערער, שכן ד' סיפר לחוקרת הילדים, כי בשעות הפנאי הוא נהג לróż ולקפוץ על גנות.

31. עוד טוען המערער כי המנייע, אשר עמד ביסוד תלונתו של ד' נגדו, נולד בעקבות משבר משפחתי, כאשר פ' חשף בפניו אשתו ש. את מערכת היחסים ביןו לבין המערער. לשיטתו של המערער, רצונה של ש. לגונן על בעלה, ולטשטש את "הסיפור ההומוסקסואלי" ביןו לבין המערער, גרם לה לתור אחר עילאה, לפיה המערער הוא אשר פיטה את בעלה וכך גם את ד' אחיו הצעיר. משכך, היא החלה לחזור את ד' באשר ליחסיו עם המערער, עד אשר הצלילה לסחות ממנה הודהה. נטען, בהקשר זה, כי בית משפט קמא התעלם מן הריאות אשר הובאו על-ידי המערער בתמייה לטענותו, באשר למנוע שעמד מאחריו הרצון להפלילו, ובכלל זה, התעלם מן העובדה שחודנותה של ש., כי המערער הטריד גם את ד', התעוררה רק לאחר ש-פ' חשף בפניה את יחסיו עם המערער; מכך שבמסגרת עדותו, תיאר ד', באופן מפורש, כיצד ש. "נטעה במוחו" את המחשבה, כי הוא אכן נפגע מיןית מהמערער; ומהתנהלותה התמונה של ש. עת היא החליטה לזרוק לפח את הציר ש-ד' ציר עבורה, משומם שלגרסתה, היא לא קישרה בין הציר לחשדותה.

32. המערער הוסיף וטען, כי בית משפט קמא שגה משלא נתן משקל ראוי לזמן הרב שהלך ממועד גילוי הפרשה ועד למועד הגשת התלונה, שכן בזמן זה התנהלו שיחות מקדיימות רבות בין שתי משפחות המתלוננים, ובין בני משפחותו של ד', ביןם לבין עצםם - שיש בהן כדי להצביע על "זיהום" עדותו של ד', עוד טרם שהחלה החקירה המשטרית.

33. לטענת המערער, גם עדותו של ש', על יסודה הורשע המערער בבייצוע העבירות המפורטות באישום השלישי, הינה בלתי מחייבנה, הן בשל היותה עדות "ழזהמת", והן לנוכח הסתרות שנתגלו בה. מעבר לכך, נטען כי עדותו של ש' אודות המעשים שביצע בו המערער אינה מתישבת עם אופיו, ובכלל זה עם היותו "אדם עצמאי, בעל בטחון, שנושא כבר מעל ל-3 שנים לאומן לבדוק". בכל הנוגע לטענה בדבר זיהום עדותו של ש', צוין בהודעתה הערעור, בין היתר, כי מאחר שמחומר הריאות עולה, כי ש' חשף בפני משפחותו את שעשה לו המערער, 3 חדשים טרם שהחלה החקירה המשטרית - ניתן להניח כי "זמן שהלך עבר להגשת התלונה כולם דיברו עם כולם, שאלו שאלות ובכך זיהמו את העדויות עוד לפני הגיען למשטרה".

34. בהמשך הودעתה הערעור, נטען על-ידי המערער, כי הכוונת המתלוננים והציג שאלות מנוחות ומדריכות מצד בית משפט קמא, אין מתישבות עם שיטת המשפט הנהוגה בישראל. לדידו של המערער, העובדה כי בית משפט קמא נטל

את תפקידה של המשיבה על מנת למצות את גרסתו של ד', אינה ראהיה ואף תרמה לזיהום הראיתי שעלה מעדותו. עוד נטען על-ידי המערער, בהקשר זה, כי בית משפט קמא שגה כאשר הוציא את המערער מחוץ לאולם הדיונים בזמן חקירותו של ד', מבלתי שניתנה לו אפשרות לצפות בעדותו "דרך וידאו קונפרנס". התנהלות זו, כר' נטען, הינה "בלתי נתפסת על הדעת וmbטאת פגעה מובהקת בזכות של הנאשם להליך הוגן". לבסוף, השיג המערער על כך שבית משפט קמא לא אישר לו או לבא-כחחו לעין בתסaurus נפגע העבירה של ד', שכן תסקיר זה היה חיוני להגנתו, ובהתלת האיסור לעין בו, לא מן הנמנע כי נגרם לו עיוות דין חמור.

35. לחלוfin, נטען על-ידי המערער כי יש להתערב בחומרת העונש שהושת עליו, ולהקל בו באורח ממשמעות. המערער סבור, כי העונש שהושת עליו חמור באופן חריג, ואינו توأم את מדיניות הענישה הנוהגת, הן לגבי האישום הראשון, והן לגבי האישום השלישי, תוך שהוא מפנה למקרים דומים, כך לטענותו, בהם נגזרו עונשים קלילים יותר. המערער טען בנוספ', כי בית משפט קמא שגה משלא נתן משקל ראוי לנسبות המקומות בעניינו, ובכלל זה לכך שהמערער בעל עבר פלילי נקי; לא השתמש בכוח כלפי המתalonנים; שירת בצה"ל; עבד במשך 20 שנים ב"תנובה" וזכה להערכת רבה מעסיקו; והשקייע את רוב מרצו וכיספו בנדיות לב עבור הקהילה החרדית של בית הכנסת.

טענות המשיבה בערעור שכנדג (ע"פ 73/15)

36. אל מול ערעורו של המערער על חומרת עונשו, הגישה המשיבה, ביום 4.1.2015, ערעור שכנדג המופנה כלפי קולות העונש. בפתח דבריה, הדגישה המשיבה כי העונש אשר הושת על המערער אינו הולם את מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים; אינו משקף את מידת אשמו של המערער; ואינו מażן נכונה את כלל שיקולי הענישה, ובראשם שיקול הגמול.

37. לטענת המשיבה, "ישום מדיניות הענישה הנוהגת בעניינו של המערער מחייב ענישה "כוABA ומרתייה בדמות שנות מאסר ארוכות, יותר מזו שנדרה עליו". בשים לב לנسبות הקשורות לביצוע העבירות, סבורה המשיבה, כי בית משפט קמא שגה בקביעת הרף העליון של מתחם העונש ההולם, ולטעמה, יש לקבוע מתחם ענישה חמור יותר באופן ניכר, אשר הרף העליון שבו משקף נכונה את ריבוי המעשים וחומרתם. המשיבה טענה בנוספ', כי בית משפט קמא שגה עת קבוע כי שקול הנسبות שאין קשורות לביצוע מעשי של המערער ממוקם את עונשו ברף הבינוי של מתחם הענישה. נטען, בהקשר זה, כי הימשכות מעשי החמורים של המערער על-פני מספר שנים, בתדרות גבוהה וככלפי שני קטינים, מפחיתים במידה ניכרת משקל העבודה שהמערער נעדר הרשות קודמות; כי המערער לא נטל אחריות על מעשיו אף לאחר הרשעתו; כי המערער לא פעל לתיקון הנזקים שגרם למתalonנים; וכי המעשים המיניים שביצע המערער במתalonנים נחשפו והופסקו רק עקב חודה של משפטתו של ד'. לפיכך, סבורה המשיבה, כי זღת תרומתו להקהila של המערער והסבל שנגרם למשפחה - "אין בנמצא שיקולים ל Kohl A". המשיבה הוסיפה וטענה, כי שיקול הרתעת הרבים ושיקול ההגנה על שלום הציבור מחזקים אף הם את המסקנה כי יש להטיל על המערער עונש המצוין בסמוך לרף העליון של מתחם העונש ההולם.

38. לבסוף, נטען על-ידי המשיבה, כי בהינתן העונשים המרביים הקבועים לצד כל עבירה; מתחמי הענישה שנקבעו על-ידי בית משפט קמא; וטיבו של כל אירוע שהוא מרובה מעשים - העונש אשר הוטל על המערער "כל מד" ו"חווא משמעותית לשיקולי הענישה". על כן, מבקשת המשיבה להחמיר באופן ניכר בעונש המאסר בפועל אשר הושת על

המערער.

תמצית טיעוני הצדדים בדיון בערעור

39. בדיון בערעור, שהתקיים ביום 17.12.2015, חזר עו"ד ארנון איתן בא-כחו של המערער, על עיקרי טענותיו בהודעת הערעור, בהדגישו כי בית משפט קמא נפל לכלל שגגה כאשר לא בחר לעומקן את הראות אשר הובאו על-ידי בתמיכה לטענותו, אשר למניע שעמד מאחריו הרצין להפלילו. ציון, לעניין זה, כי ש., אשתו של פ' "הייתה סוג של 'גלאל מניע'" להגשת התלונות נגד המערער, לאחר שנחפפה לקשר המיני שניהל בעלה עם המערער. עו"ד איתן הוסיף וטען, כי בשל "קשיים בלתי מבוטלים" אשר עלו מעדותו של ד', שהוא בית משפט קמא עת לא תייחס לחקירותו של ד' על-ידי חוקרת הילדים; ואשר לא ניתן את חקירתה של חוקרת הילדים בבית המשפט.

40. עו"ד ארץ בן אריה, בא-כחוה של המדינה טען, כי אין כל בסיס להטעבותנו בנסיבות המהימנות ובקביעות העובדה שנעשו על-ידי בית משפט קמא. נטען בנוספ', כי כלל טענותיו של המערער בערעור הועלו בפני בית משפט קמא, וזכו להתייחסות מנומקת מצדו. אשר לעונש שנגזר על המערער, סבור עו"ד בן אריה, כי לנוכח חומרת המעשים בהם הורשע המערער, הרי ש"העונש צריך להיות חמוץ הרבה יותר". משכך, סבור עו"ד בן אריה, כי על בית משפט זה לדוחות את ערעורו של המערער, על שני חלקיו, ולקבל את ערכויה של המשיבה על גזר הדין.

חוויות-דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות שהוגשה לקרהת הדיון בערעור בעניינו של המערער

41. בחוויות-דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות, מיום 13.11.2015, אשר נערכה על-ידי ד"ר אבולעפיה י„, קרימינולוגית קלינית בכירה (להלן: הureכת המסוכנות), נאמר כי המערער, אשר מנקה כו� את עונשו בבית הכלא "רימונים", אינו עובד, ובמהלך היום הוא לומד במדרשת. התנהגוותו של המערער, כר' על-פי הureכת המסוכנות, תקינה ולא עבירות ממשמעת. ציון בהערכת המסוכנות, כי במהלך הבדיקה, ניסה המערער להציג עצמו כאדם טוב ומיטיב, שכן רצונו הוא לעזור לילדים ולנערים בנסיבות חרשות אמצעים, תוך שהוא שולל התנהגוות שלילית כלשהיא מצדו, במהלך חייו. על רקע היותו של המערער בעל דימוי עצמי גברי נמוך ובעל קווי אישיות נרקיסיסטיים - התרשמה עורכת הureכת המסוכנות, כי המערער מתקשה מאד, ואני מסוגל לקבל את העובדה שהוא עברין מין. עוד עולה מהureכת המסוכנות, כי פרשנותו הסובייקטיבית של המערער את עבירותיו מלמדת על סטיה מינית פdotופילית הומוסקסואלית. נאמר בהערכת המסוכנות בנוספ', כי המערער אינו נוטל אחריות על מעשיו; אינו מגלה תוכנה לגורמים שהובילו אותו לביצוע העבירות בהן הואשם; אינו מגלה אמפתיה כלשהיא לקורבנות העבריה; והוא עצמו כקרובן למעשייהם של המתלוננים ובני משפחותיהם, אשר פועלו במטרה להשיג רווחים כלכליים. עורכת הتسקיר הדגישה, כי במהלך הבדיקה, הערער בשפתחו לקשר עם ד' במונחים של קשר זוגי, בך שאמר "רציתי לעזוב אותו"; וכי התמונה נגדו נקמה על הניטוק והפרידה שלו ממערכות היחסים עם ד'. עורכת הureכת המסוכנות התרשמה, כי המערער אינו מסוגל או רוצה להתמודד עם השלכות מעשו על זהותו המינית ועל סטייתו המינית, ומشكך אינו מביע כל מוטיבציה לטיפול ייעודי, ואני רואה כל צורך בכך. לנוכח האמור לעיל, סבורה עורכת הureכת המסוכנות, כי "שילובם של גורמי הסיכון הסטטיסטיים...גורמי הסיכון הדינמיים והתרשםות הקלינית, מצביעים על כך שרמת המסוכנות המינית (של המערער – א.ש.) היא בינוונית גבוהה".

42. לאחר שענייתי בכבוד ראש בפסק דין של בית משפט קמא, במסכת העדויות והראיות שהונחו לפניו, ובעורו הצדדים בע"פ 30/15 ובע"פ 73/15, הגעתו לכל מסקנה, כי יש לדוחות את ערעורו של המערער, על שני חלקיו, ולקבל את ערורה של המשיבה. ערעור המשיבה יתקבל במובן זה, שלמנין תקופת המאסר שעל המערער לרצות מהחורי סוג ובריח, יתומספו 18 חודשים מאסר בפועל, כך שהמערער ירצה, בסופו של דבר, עשר וחצי שנות מאסר בפועל, בגין ימי מעצרו, והכל כפי שיפורט להלן.

43. תחילה, אבחן את טענותיו של המערער בנוגע להכרעת הדין, ובעיקר אתמקד בהשגותו של המערער על הערכת מהימנותם של המתלוננים על-ידי בית משפט קמא. בהמשך, אתייחס לטענותיו הנוספות של המערער, באשר לעיליה שנרכמה, כביכול, נגדו על-ידי המתלוננים ובני משפחותיהם, ולגבי התנהלותו הבלתי תקין, לטענותו של המערער, של בית משפט קמא. לבסוף, אדון בערעורים ההצדדים שהגשו הצדדים על מידת עונשו של המערער.

44. בפתח הדברים, יש להציג כי הערעור על הכרעת הדין נסוב, רובו ככלו, על קביעות מהימנות וממצאי שעבודה שנעשו על-ידי בית משפט קמא. לפיכך, מן הראוי לחזור על מושכלות הראשונים, לפחות ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות כגון ذה, אשר נעשו על-ידי הערכתה הדינונית. זאת, בשל היתרון האינהרנטי הנתן לערכת הדינונית להתרשם, באופן ישיר, מן העדים שהופיעו בפניה, מאופן מסירת עדותם, מהתנהלותם על דוכן העדים, ומשפט גופם. כל אלה, מאפשרים לערכת הערעור מtabsetsot, ככלל, על החומר כתוב המונח לפניה (ע"פ 2470 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2015); ע"פ 13/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.10.2015); ע"פ 14/9 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2015). (להלן: עניין פלוני); ע"פ 13/2177 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2015)).

45. הלכה זו שירה וקיימת גם כאשר מדובר בסוגיה מתחום עבירות המין. עם זאת, בעבירות מעין אלה נדרשת ערכאת הערעור לבחינה קפדנית ומדוודקת של הכרעת הדין המרשיעה, ובפרט כאשר הרשות מבוססת על עדות יחידה של קורבן העבירה, ביצירוף הנמקה בלבד, בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות (ראו, בהקשר זה, ע"פ 8680/10 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.2015); ע"פ 11/2911 פלוני נ' מדינת ישראל (5.10.2014); ע"פ 11/433 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2013)).

46. יתכנו נסיבות חריגות, המקנות לערכאת הערעור שיקול דעת רחב יותר להתערב בקביעות שעבודה ובמצאי מהימנות שנעשו על-ידי הערכתה המבררת, חרף יתרונה המובנה של האחרונה. כך הוא הדבר, כאשר הכרעתה של הערכת הדינונית מבוססת על ראיות בכתב, להבדיל מהתרשומות מן העדים; כאשר מצאי מהימנות שנקבעו במסמכים על שיקולים שבhiveion ושל שכל ישראלי; כאשר דבק פגמים ממשי באופן הערכת מהימנות העדים על ידי הערכת הדינונית; או כאשר קיימות עובדות המצביעות על כי לא היה אפשרה המבררת לקבוע את הממצאים שנקבעו (ע"פ 3578/11 מדינת ישראל נ' פלוני (2.6.2014); ע"פ 6924/13 בעראני נ' מדינת ישראל (29.10.2013); ע"פ 13/433 סטרוק נ' מדינת ישראל (13.8.2012); ע"פ 09/2015 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2012); ע"פ 10/2439 פלוני נ' מדינת ישראל (6.6.2012); ע"פ 09/8149 אבשלום נ' מדינת ישראל (8.9.2011)).

47. עוד יש להזכיר את סעיף 54(ב) לפקודת הראיות, הקובע כי "הרשות בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפך י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנגצע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו". הינו, על-פי כלל זה, בעת הרשות נאשם בעבירות מין, על בסיס עדות יחידה, מצווה בית המשפט לפרט את הטעמים שהניעו אותו להסתפק בעדות יחידה זו. נפסק, אמנם, כי די לו לביית המשפט ליתן אמון מלא בגרסתו של המתלוון על מנת שיעמוד בחותמת ההנמקה הנדרשת (ע"פ 5949/13 שרחה נ' מדינת ישראל (17.3.2014); ע"פ 4054/11 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2012); ע"פ 3273/09 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2010); ע"פ 9902/14 פלוני נ' מדינת ישראל (4.7.2012)). עם זאת, נקבע בפסקתו פלוני נ' מדינת ישראל (16.7.2007); ע"פ 1904/11 פלוני נ' מדינת ישראל (4.7.2012)). העדות בפסקתו מוכיחות כי עבירות מין, גם כאשר של בית משפט זה, וכי ערכאת הערעור נדרשת לבחון בקפדיות יתרה עדות יחידה של קורבן לעבירות מין, והרשותה לזוותה בהנמקה מצאה ומשכנתה של הערכאה הדיונית (ע"פ 5633/12 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013)); ע"פ 1904/11 פלוני נ' מדינת ישראל (4.7.2012); ע"פ 7015/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2012)).

48. לאחר סקירה קצרה זו, אפנה לבחון את השאלה, האם יש עילה להתערבותנו כערכאות ערעור במצבם המהימנות והעובדיה שנקבעו על-ידי בית משפט קמא, בכל אחד מן האישומים.

אישום ראשון

49. בגדיר אישום זה, ייחסו למערער, כזכור, עבירות של מעשים מגונים ומעשי סדום שבוצעו ב-ד'. על אף הקושי שהייתה לדין בעית מסירת העדות, מצא בית משפט קמא את עדותו של ד', עדות מהימנה, ונראה, לאחר בחינה קפדנית של העדות, כי אין מקום להתערב בקביעה זו, כפי שיפורט להלן.

טענת המערער בדבר סתיירות שנפלו בעדותו של ד'

50. לטענת המערער, עדותו של ד' בבית המשפט נגעה בסתיירות, שיש בהן כדי ללמד על חוסר מהימנותו של ד'. אין בידי לקבל טענתו זו של המערער. להלן אפרט את הטעמים העומדיםיסוד עמדתי זו.

51. ראשית, לא לモתר הוא להזכיר את הגישה המשורשת לפיה, אין לצפות כי גרסתם של קורבנות לעבירות מין, תהא שלמה, עקבית,珂והרנטית, וחסרת אי דיויקים (וראו, ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)). לפיכך, בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות גרסתו של קורבן לעבירות מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים. כפי שציינתי בפסק דין בעניין פלוני:

"בשל אופיה הייחודי של עבירות המין והטראותה שהיא מסבה לקורבנה, שומה על בית המשפט לבחון את עדותו של קורבן עבירות המין בצורה קפדנית אך רגילה, ומתוך התחשבות בקשיו של הקורבן לשחרר במידוייק את האירועים, למסור מועדים מדויקים ונסיבות ספציפיות, וליתן הסבר לחוסר תגובה או להתנהלות, הנתפסת בעיני המתבונן

מהצד חסרת הגיון או קיבלתי מתකבלת על הדעת" (שם, בפסקה 65).

יפים, בהקשר זה, דבריה של השופטת ט' שטרנסברג-כהן, בע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205, (2002) 233:

"הליך שחזר האירועים האלימים על-ידי קורבן עבירה מין שחווה אותם מהוות שלעצמם טראומה מחודשת המתחבطة בחיטוט בפרטיו הפרטימ של חוות אiomha, על אחת כמה וכמה כאשר החקירה היא תוקפנית [...] אין לצפות מאדם כי יזכיר פרטיו אירוע טריאומטי כאלו תיעד אותו בזמן אמת, בייחודה כאשר מדובר בקורבן עבירה מין. לפיקח השאלה איננה אם קיימים אי-דוקים וא-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכלולת המתקבלת מן העדות והחויזקים להאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק". (ראו גם: ע"פ 5768/10 שאוזכר לעיל, פסקה 9; ע"פ 2848/14 סייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 פסקה 26 (12.11.2014); ע"פ 1473/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (4.9.2014); ע"פ 11/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.11.2014)).

דברים אלה נכונים ביותר שעת, כאשר מדובר בקטינים רכים בשנים. קטינים, בגילאים כה צעירים, אינם מודעים בדרך כלל, לטיבם של המעשים שנעשו בגופם, ובמרבית המקרים הם אף חסרים את אוצר המילים המתאימים, כדי לתארם. לעיתים, ומפתח גilm הצעיר, משתבשת אצלם תפיסת הזמן, כמו גם יכולת לפרט באופן קרונולוגי את הדברים שחוו (מייקל למבר, קטלין שטרנסברג ופיליפ אספלין "райון ילדים צעירים קורבנות של עבירות מין" פגיאות מיניות בילדים: החוק, החוקר ובית המשפט 109, 110-118 (מאיר חובב עורך, 1993) (להלן: החוק, החוקר ובית המשפט); לוי עדן "חקירה פלילית של ילדים המעורבים בעבירות מין" החוק, החוקר ובית המשפט 60, 67-69). לאור המאפיינים הייחודיים "חקירה פלילית של ילדים המעורבים בעבירות מין" החוק, החוקר ובית המשפט 60, 67-69). לאור המאפיינים הייחודיים לעודותם של קטינים, דומה כי אין ליתן משקל ממשועוט לסתירות, לפירכות, או ל"חללים" המתגלים בעדויותיהם. זאת, כל עוד הערקה הדינונית השכילה לבחון בקפדנות רבה את עדותם של הקורבן הרך בשנים, ואיירה בה "גרעין אמת" מבוסס ואמין (ע"פ 4583/13 בנימין סץ נ' מדינת ישראל (21.9.2015) (להלן: עניין סץ) פסקה 26).

במקרים מסוימים, רשאי בית המשפט לקבוע מצאים עובדיים על יסוד גרסתו של קורבן לתקיפה מינית, חרף שקרים ואי אמירת אמת מצדו (ראו, בין היתר, ע"פ 9497/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2009); ע"פ 1947/07 1947.7.2009); ע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2012.12.2009); ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 625 (2004)).

52. ومن הכלל אל הפרט. המערער טוען, כי ד' לא ידע למקם את המעשים המיניים בזמן ובמקום, והרבה שלא לזכור "דברים ופרטים". עוד הצבע המערער על פער בין הדברים שמסר ד' לחקרת הילדים, לבין עדותם בבית המשפט. כך למשל, ד' סיפר לחקרת הילדים, כי קפיצה על גגות היא סוג של תחביב עבورو. לעומת זאת, בבית המשפט העיד ד', כי קפץ מגגות כדי לנסות להתאבז. כמו כן, ד' מסר לחקרת הילדים: "אני לא אהוב אותו (את המערער - א.ש.), זה כל העניין, שאני נمشך אליו בלי לאהוב אותו", ואילו בבית המשפט סיפר, כי המערער: "היה בשבי כמוABA". בשל האמור

לעיל, סבור המערער כי לא היה מקום לבסס את הרשותו באישום הראשון על יסוד גרסתו של ד'. סבורי, כי המסקנה המתבקשת שונה בתכלית.

ד' התקשה, אמנם, בתחילת למסור את עדותו בבית המשפט, שתק ולא הרגיש בנווח לחשוף את המעשים שביצעו בו המערער. עם זאת הקפיד ד' לומר בכנות, כי הוא "לא זוכר" פרטים (עמ' 85-86 לפ"ו); וכי הוא "לא מסוגל לדבר על זה כשהוא (המעערער - א.ש.) פה" (עמ' 90 לפ"ו, שורה 14)... "הנוכחות שלו מאי קשה לי. אני לא מסוגל ככה" (עמ' 91 לפ"ו, שורה 21). בהמשך עוזתו, השיב ד' לשאלות בית המשפט, ואישר, כי המערער נהג: להפשטו; לשחק באיבר מינו; להכניס את איבר מינו לפיו; לבקש מ-ד' "להחזיק" את איבר מינו של המערער, ולמצוץ אותו כאשר שניים היו ערומים (עמ' 98 לפ"ו, שורה 25 – עמ' 99 לפ"ו, שורה 26). ד' אישר בנוספ', כי באחת הפעמים, ניסה המערער לחדר לישבנו, ובתגובה לכך ד' הסתובב ומנע את המעשה (עמ' 102 לפ"ו, שורות 11-18).

אשר לתחביבו, סיפר ד' בבית המשפט, כי הוא אוהב לנגן בגיטרה, ו"לקפוץ... כל מיני קפיצות. פרקיור וכל זה", אישר כי מדובר, בין היתר, בניתור מעלה גגות (עמ' 156 לפ"ו). בהמשך החקירה הנגידית, הסביר ד', כי הוא היה מודע לכך שהדבר מהווע סכנה חיים, אולם לדבריו, הבלבול שגרם לו המערער, בכך ש"פעם אחת אהב אותו, פעם לא דבר איתי", גרם לו לנסות לקפוץ מעלה הגגות על מנת להתאבד (עמ' 157 לפ"ו). בחקירה מיום 30.5.2013, נשאל ד' על-ידי חוקרת הילדים, באשר לתחביבו, וסיפר כי הוא אוהב "בעיקר קפיצות" (ת/39, עמ' 3). בחקירה מיום 2.6.2013 שאלת חוקרת הילדים את ד' "מה הסיבה שאתה קופץ מגג" ושאללה זו, הוא השיב "סתם", אולם, בהמשך, הסביר ד' לחוקרת הילדים, כי "נמאס לי". כל פעם, פעמיים, פעמיים עם החים שלי, לא יודע, זה מעצבן אותי... לא הייתה שמח מכך... לא נהנה ממש בדבר, לא ישן, לא אוכל... רציתי לראות אם אני מסוגל להתאבד" (ת/42ב', עמ' 11-12).

עוד עולה מגרסתו של ד', כי הוא לא ניסה להשחרר את פניו של המערער; כי הוא אינו כועס על המערער; כי המערער אהב אותו מאי; כי המערער לא הפעיל עליו כוח; כי הוא הסכים למעשים המינויים, לאחר שחף במתנות שהמעערער הרעיף עליו; וכי הוא חש בלבול כאשר המערער היה מתעלם ממנו. על אף הקשי הרב, ניכר על ד', כי הוא העיד באופןו אוטנטטי על המעשים שביצע בו המערער, כפי שציין בית משפט קמא, "סימני אמת" רבים עליו מעודותו.

הנה כי כן, גם אם ד' התקשה לזכור פרטים מסוימים לגבי המעשים שביצע בו המערער, וקיים פער כלשהו בין הגרסה שנמסרה על-ידי ד' לחוקרת הילדים, לבין גרסתו של ד' בבית המשפט – הרוי שאין בכך כדי להשליך, בהכרח, על שאלת מהימנותו של ד'. לא זו אף זו, לטעמי, מדובר בעניינים בלתי מהותיים, שאינם יורדים לשורשו של עניין, ואין בהם כדי לעקע את מהימנותו של ד'. מעבר לכך, בית משפט קמא התרשם שהגרסה הכללת, אשר מסר ד', אינה גרסה מהימנה. כפי שהובאה לעיל, לא בנסיבות תחרב ערוכה בנסיבות מהימנות שנקבעו על-ידי הערקהה המבררת, ולא מספיק להצביע על שורה של תמיות, אפילו הן רבות, אלא צריך שתהיינה עובדות המראות בעילן שלא יכול היה השופט להתרשם כפי שהתרשם" (ע"א 525/78 סנובסקי נ' לבון, פ"ד לד(4) 266, 270 (1980)).

כמו כן, איןני מוצא נפקות של ממש לסתירה בגרסה של ד',علاיה עמד המערער בהודעת הערעור, הנוגעת

ל"אקט החדרה". כאמור, בחקירתו הראשית הבהיר ד' כי המערער רק ניסה "לחדור", ולשאלת בית המשפט האם המערער ניסה להחדיר את איבר המין לישבן שלר", השיב המערער "אני זכר פעם אחת". גם בפני חוקרת הילדים, סיפר ד' כי היה רק ניסיון "להכנס בפועל הוא לא נכנס" (ת/39, עמ' 16); "הוא לא דפק אותו בפועל, תנסי להבין בלבד" (ת/39, עמ' 21). לעומת זאת, על-פי גרסתו של יווץ בית הספר, ד' שיתף אותו בכך שהמעערר ביצע בו מין אנאי. בית משפט קמא התייחס לשתייה זו, וקבע, כי:

"אין מקום ליחס לסתירה המתוארת את המשמעות שהסגנון מבקש להעניק לה.
ראשית יש להבהיר כי הדברים נאמרו מכלי שני כאשר קיימת אפשרות שייעץ בית הספר
לא הבין את שנאמר לו על-ידי ד'... שנית, אף אם נצא מנקודת הנחה כי ד' אמר את
הדברים כפי שהיווץ זכר אותם, הרי שבכך שוחרר בו מהאשמה ספציפית זו אין כדי
לחזור את גורל גרסתו ולפסול אותה על כל חלקיה".

דעתי כדעתו של בית משפט קמא, וסבירני, כי אין בסתירה זו כדי לפגום במהימנות גרסתו של ד', ונראה כי התמונה המצטירת מן "הגראין הקשה" של עדותו של ד', מובילה למסקנה אחת ויחידה, כי יש ליתן אמון מלא בגרסתו,
כפי שקבע בית משפט קמא.

טענות המערער באשר ל"זיהום" גרסתו של ד'

53. לטענת המערער, עדותו של ד' "זהמה" באמצעות חוקרת הילדים; ש. הוריו של ד'; בני משפחות המתלווננים; ובית המשפט - ובשל כך היא אינה ראויה לאמון.

טרם שאדון בטענות המערער בדבר "זיהום" עדותו של ד',ABAIR, כי החשש מפני "זיהום" עדותו של ילדAINENO יחווד למקורה שלפנינו, והוא רלוונטי למקרים לא מעטים של פגיעה מינית או אחרת ילדים. כאשר עסקין בעדויתיהם של קטינים, ובעיקר ילדים רכים בשנים, יש לשמור עד כמה שניתן על "טוהר החקירה", ולהימנע ככל הניתן מעורבות של גורמים חיצוניים, שאינם חלק מן החקירה, אשר יש בהם כדי להשפיע על עדותו של הילד (ראו: ע"פ 2950/2011 חנ' נ' מדינת ישראל, פסקה 109 (8.5.2014); ע"פ 446/2002 מדינת ישראל נ' קובי, פ"ד נ(3) 769, 781 (2002)).

בע"פ 8805 זלמן כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (7.1.2016) (להלן: עניין כהן) ציין חברי השופט י' עmittel, בהקשר לכך, כדלקמן:

"בונה מאדם מבוגר, לרוב אין בכוחו של ילד שנפגע לגשת בעצמו למשטרה ולשטוח את גרסתו, ולכן המקרים בהם פועלות החקירה תבוצע ללא תיווך של אדם מבוגר ששמע את הדיווח על הפגיעה הילד והעביר את הטיפול לרשותו. כאשר ילד נפגע עבירה מסוימת עם אדם אחר, לפני החקירה, עלול להתעורר חשש שבמסגרת שיחה זו 'זהמה' העדות בך שהמציאות אותה חוות הילד התרבה בעבודות' שאין

להן אחזיה במציאות, או הושפעה מעמדותיהם של אחרים.

...

חשיבות להציג כי לא כל שיחה שמתkn'ית לפני החקירה היא בעלת פוטנציאל 'זיהומי', ויש להבחן בין שיחה שעוסקת בתוכן העדות הצפואה לבין שיחה על עצם קיומו של האירוע. שיחה לגבי תרחיש הפגיעה ופרטיה מעוררת חשש כבד יותר ליום תוקן העדות, בהשוואה לשיחה שבמסגרתה מבוגר אחראי מעודד את הילד לחשוף את הפגיעה בפני רשות החקירה... לצד זאת, גם במקרה של שיחה שנועדה להוביל לחשיפת הפגיעה, יש להציג כי ככל שהעדוד או הלחץ על הילד משמעותיים יותר, כך גובר הצורך לבחון שמדובר בעדות כנה שmbוססת על אירוע אמיתי ולא נובעת ממקור חיצוני או משאייה להשביע את רצונו של אדם אחר".

עוד יש להוסיף, כי גם במקרה שבו הוכח "זיהום" – יש לבחון את אמינותו גרסתו של המתלונן, בהינתן נסיבות המקרה; עצמת "זיהום"; והאפשרות ש"זיהום" השפיע על תוכן העדות. יפים לעניינו הדברים שנאמרו על-ידי בעניין ס':

"גם אם היה מקום לקבל אילו טענות המערער בדבר 'זיהום' גרסאות המתלוננים, ואני סבור כך, הרי שאין פירוש הדבר הטלת ספק 'אוטומטי' בנסיבות גרסאות אלו. זאת, לנוכח鄙טויים שונים שנמסרו מפיים של המתלוננים, והמצביעים על 'שימוש החוויה', שערכו בבית המערער. בית משפט זה קבע, לא אחת, כי 'זיהום' חקירה אינה פוגם, בהכרח, במקרים מסוימים של הנחקר, שעה שהוא מוסר עדות אותנטית ו'חיה' אודות המעשים שנעשו בגופו" (ס', פסקה 56; וראו גם: ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני (2.6.2014); ע"פ 10/2018 פלוני נ' מדינת ישראל (21.11.2011); ע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל (6.9.2010); ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 79 (23.11.2009)).

54. ובחרזה לעניינו. כפי שאבהיר להלן, אין בידי לקבל את שלל טענותיו של המערער, המבוקשות לשכנענו כי גרסתו של ד' אינה גרסה "مزוהמת", ולפיכך אין ליתן בה אמון.

55. בהודעתה הערעור טען המערער, כי חוקרת הילדים "זיהמה" את עדותו של ד', ו"שמה בכך את המילים" באמצעות שאלות מכוניות ומנוחות, לאחר שקיבלה מידע מקדמים מבני משפחתו של ד'. במסגרת זו, הפנה המערער, בין היתר, לשאלות הבאות של חוקרת הילדים: "ספירת לי שהוא הגיע למקום ליד הקניון"; "האם יצאתם מהרכבם"; "אמרת לי שהיא עוד מקום בשדה נחום"; "איזה מפעלים, פה באזור התעשייה"; "הבנייה שיצא לך שפיר על הפנים...הבנייה שזה קרה, מישחו סיפר שזה קרה"; "הבנייה שבכיתה"; "הבנייה שבכיתה גל שכב לן...הבנייה שיש לך צלחות בגב...באים חמישי אמרת לי שזה לא קרה בפועל...האם זה קרה בפועל ד' האם קרה שי החדר לך מאוחר".

마חר שטענת המערער בדבר "זיהום" עדותו של ד', באמצעות חוקרת הילדים, לא נבחנה בהכרעת הדין – צפויות!

והזנתי בקשר רב לקלות המתעדות את חקירתו של ד' על-ידי חוקרת הילדים, ובמקביל עינתי בתמלול החקירה, על מנת לבחון האם יש ממש בענה זו. מצפיה ממושכת בקלות אלוי, התרשתי כי התנהלותה של חוקרת הילדים אינה בעלת פוטנציאל "זהומי", ובודאי שאין מדובר בפוטנציאל "זהומי" ממשוני. חוקרת הילדים הפעילה, אمنם, לחץ מסוים על ד' לספר את גרטתו - עם זאת, נראה, כי שאלותיה לא השפיעו על תוכן גרטתו של ד', אלא נועד "להוביל לחשיפת הפגיעה" בלבד. זאת שכן, לאור כל החקירה, התקשה ד' להשפוף את המעשים שביצע בו המערער, וניכר עלייו כי הוא חש או נוחות מהשאלות שהופנו אליו, בשל הבושה מחשיפת הפגיעה.

יתרה מכך, גם אם היה מקום לקבל את טענות המערער בדבר "זהום" גרטתו של ד' באמצעות חוקרת הילדים, הרי שבחיקורו ביטא ד' את "משמעות החווית" שהמעערער אילץו "לחווות", והדברים שמסר מצביעים על מהימנות גרטתו. כך למשל, סיפר ד' לחוקרת הילדים בחקירה מיום 30.5.2013 (ת/39), כי הקשר עם המערער תחילה מגיל קטן "מכל מני קניות שהוא...פתיניות וכל זה... ולאט לאט זה המשיך לדברים שהוא רצה". לדברי ד', המערער "משך אותו לדברים שהוא רצה... והוא הכיר אותו ואז אחר כך הוא עשה מה שהוא רוצה. ואני לא יכול להתנגד אליו...בן אדם מבוגר...אי אפשר לעשות מה אני רוצה...כאילו זה בן אדם שעשה למען דברים...את מרגישה כאילו...] שולטים עליו" (עמ' 6-7). ד' התקשה להרחיב ולספר על מקרה ספציפי שזכור לו, אך ציין כי המערער קנה לו "בגדים...גלאזות... פיצות" (עמ' 10) וاز היה לוקח אותו לבתו ברכב, כאשר בדרך נהג המערער לתת לד' "צירפות כמובן...זה נשיקה ארוכה צואתי עם לשון" (עמ' 11). נסף על כך, תיאר ד', באופן מדויק, את ביתו וחדרו של המערער "לא גדול...יש לו חלק שלא בניו...מיטה ארון מחשב בבות...اما שלו גרשא...ואה שלו רוק כמו..., אחר שלו צלם" (עמ' 12). עוד סיפר ד' שהמעערער נגע בו "עם היד שלו... הוריד בהתחלה את ה...אני לא מסוגל לדבר על זה...זה עווה לי רע אני מדבר על זה" (עמ' 13-15). בהמשך, תיאר ד' כי המערער "הסביר אותו על המיטה...כל פעם צד אחר...כל מני נגיעות חיבוריים...בכל הגוף...לביצים כאן...בזמן התכוונתי" (עמ' 15-16). ד' הוסיף, כי המערער "רצה שאני אמצע לו... כל מה שהוא אמר לי אז עשית" (עמ' 17), וכאשר התבקש להרחיב על כך השיב "איך מוצאים סוכיה?...ואז הוא כבר הפסיק הוא לא רצה שהוא...שיצא...כדי לא להגעל אותו יכול להיות" (עמ' 18-19). אשר לאקט החדרה, הדגיש ד' כי "זה אני היכי פחדתי שיקירה...זה מרתקע זהה...זה פחד מסוים" (עמ' 22-23). ד' סיפר בנוסף לחוקרת הילדים, כי המערער הסיע אותו "למקום שומם...כביש צדי זהה" (ת/39א', עמ' 4-5), ובזמן שהוא עמ המערער ברכב, הראה לו המערער "סרטים של סקס...פעם בגלקס, פעם באיפור" (ת/39א', עמ' 2), תוך שהמעערער "משיש אותו..." בזמן, לביצים" (ת/39א', עמ' 3).

עוד יש לציין, כי ביום 3.2.2014, שמע בית משפט קמא את עדותה של חוקרת הילדים בנושא זה. עת נשאלת חוקרת הילדים על-ידי בא-כוו של המערער: "האם את חשת ליזהם עדות", היא השיבה: "אני לא התרשתי מזיהום של העדות. זה בא לידי ביטוי בזה שלא הייתה, לא היה מוגמה להפללה. ד' לא העצים את הפגיעה בו, להיפך" (עמ' 382-34-32). עוד אישרה חוקרת הילדים, כי טרם החקירה היא שוחחה עם ابوו של ד' בטלפון, ולדבריה "בסק הכל הסברתי לו על מה שקרה בחקירה ותיאמו את זה" (עמ' 386 לפרו, שורות 13-14)... "הילד הגיע לחקירה כשהוא יודע שהוא הולך להិחקר על הדברים האלה. החקירה זו תואמה עם ההורים שלו...אני אפילו ביקשתי מהבא להגיד לו ולהגיד בבית ספר, כי ברגע שמדובר בהסכם הורים אני חייבת להגיע לבית ספר עם אישור שלהם" (עמ' 387 לפרו, שורות 4-8). בהמשך עדותה, הדגישה חוקרת הילדים, כי "כל החשיפה הייתה לו מאוד קשה...הדרגתית מאד גם בחקירה של איתה. לך לו הזמן זמן לחשוף. הוא אמר הרבה פעמים שקשה לו לדבר על זה, שהוא לא רצה לדבר עלזה" (עמ'

בנוסף, יש לדוחות את טענת המערער, כי הפסקת קלטת השחרור המתעדת את "ההובלה והחכבה", מעידה על כך ש-ד' "לא ידע להכוון לכל המקומות שצופה ממנו להכוון אליהם, ولكن קיבל הכוונה ברורה מחוקריו". לאחר שצפיתי גם בקלטת זו, נראה כי ד' ידע להכוון את חוקרת הילדים, באופן מדויק, למספר מקומות שבהם היה עם המערער, עוד לפני הופסקה ההקלטה לחמש דקות.

56. אשר לטענה שהعلاה בא-כחו של המערער בדיון לפניינו, לפיה שגה בית משפט קמא עת לא התייחס לחקירותו של ד' על-ידי חוקרת הילדים, ולא אפשר את חקירתה בבית המשפט, בכל הנוגע למהימנותו של ד' – הרי שדין להידחות, כפי שזוכה להלן.

שאלת מעמדה הריאיתית של הערכת מהימנותם של קטינים בידי חוקר הילדים, שעה שהקטנים העידו בפני בית המשפט, נדונה בפסק הדין בע"פ 337/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.9.2013). דעת הרוב מפני השופט נ' הנדל, אליו הctrפה חברתי, השופט ד' ברק ארץ, קבעה, כי חוקר ילדים, המעיד בבית המשפט, כאשר הקטין התיציב על דוכן העדים והעד עצמו, אינו רשאי להתייחס למידת מהימנותו של הקlein, כפי התרשםותו ממנה במהלך חקירתו. ועוד נקבע, כי הערכת הדינית אינה רשאית לראות במסקנותו של חוקר הילדים בסוגית מהימנות הקlein, כראיה קבילה. הטעם לעמלה זו נעוץ עקרון היסוד לפיו נושא קביעה מהימנות הקlein, ولو בלבד. דעת המיעוט של השופט י' דנציגר, באותה סוגיה, הייתה שונה. לדידו, התרשםות חוקר הילדים מהימנות הקlein, אף שהיא באה להחלף את התרשםותו של בית המשפט, היא עדות קבילה, ואין לקבוע אפרורית אחרת. ואולם, משקלה הריאיתית של התרשםות זו משתנה, כמובן, בהתאם לנטיותיו של כל מקרה ו מקרה (להתייחסות נוספת בעניין זה, ראו גם ע"פ 2177/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2015); ע"פ 7147/12 סרנגה נ' מדינת ישראל (14.1.2014)).

בעניין סץ הבועתי את עמדתי בסוגיה זו, ובדומה לגישתו של השופט י' דנציגר, עליו הוא עמד בע"פ 337/13 שאוצר לעיל, צינתי כי:

"גם אם הקlein מעיד בבית המשפט, אין להימנע מתקבלת עמדתו של חוקר הילדים בדבר מהימנותו של הקlein, שכן כל הפרדה בין האמור בחומרה דעתו של חוקר הילדים לבין האופן בו הוא מעריך את מהימנותו של הקlein, הינה הפרדה מלאכותית שאינה נחוצה. לפיכך, יש לראות גם בהערכתה מהימנות של חוקר הילדים משום ראייה קבילה, העשויה לשמש ככל עזר נוסף, המסיע לערכת הדינית לעמוד על מהימנותו של הקlein המעיד בפניו. ענייננו, עת מדוברילדים רכים בשנים, יש, לדעת, ליתן להערכתו של חוקר הילדים את מידת מהימנותם, משקל ממשמעותי".

אוסיף ואציג, כי ניתן להגדיר את עמדת דעת הרוב בע"פ 337/13 באותה סוגיה, כאמור/agreeably, שכן בית משפט קמא הרשע את הנאשם על יסוד עדות המתלוונת שנמצאו לה חיזוקים ריאתיים חזוניים, מבלי שניתן משקל ריאתי להתרשםות חוקרת הילדים מעדותה (ראו גם עמדת השופט נ' סולברג בע"פ 2177/13 שאוצר לעיל). המירב שניתן לומר, בהקשר זה, הוא כי אין בפנינו הלכה מחיבת של בית משפט קמא בנידון דין).

ומכאן לעניינו. בית משפט קמא לא מצא מקום להתייחס, במסגרת הכרעת הדין, להערכת המהימנות שנעשתה על-ידי חוקרת הילדים, שכן לדבריו "במצב זה, שבו התרשםנו מן העד באופן בלתי אמצעי, לא ראיינו לציין את התרשומה של חוקרת הילדים מעוד זה ואת מסקנותיה לגבי מהימנות עדותו".

בהינתן עמדת הרוב בע"פ 337/13 – בין אם עמדה זו משקפת קביעה הלכתית ובין אם לאו – הרי שבית משפט קמא רשאי היה שלא להידרש להתרשומה של חוקרת הילדים מידת מהימנותו של ד', שעה ש-ד' העיד בבית המשפט. זאת, בשים לב לכך שלגרסתו של ד' נמצאו, מילא, חזוקים ראיתיים המוכחים, מעל לספק סביר, כי המערער ביצע ב-ד' את המעשים המינויים. לפיכך, הנני סבור כי לא נפל כל פגם בהחלטתו של בית קמא משפט בעניין זה.

למעלה מן הצורך, אציין כי אף אם בית משפט קמא היה רואה בהערכת המהימנות של חוקרת הילדים משום ראייה קבילה, ונותן לה משקל ראוי, הרי שהותzáה לא הייתה משתנה. זאת שכן, בהתאם לדו"ח הערכת מהימנות שנערכ עלי-ידי חוקרת הילדים מיום 6.6.2013, התרשמה חוקרת הילדים, כי הדברים שמסר לה ד' מעדים על "חסיפתו...לפגיעה מינית על-ידי החשוד", תוך שהיא שוללת "מגמה להפללת החשוד". כמו כן, להערכתה של חוקרת הילדים "ד' תיאר את השתלשות האירועים, מסר פרטים מהותיים אודות אופן הפגיעה בו ואת נסיבות התרחשותם, ואני מתרשם כי תיאר את אשר חזה".

57. אפנה עתה לבחון האם, כטענת המערער, גרסתו של ד' היא תוצר שלليلי שכנוו מצד ש., בשל אהבותו אליה. אקדמי ואומר, כי על אף שהמעערער הרבה במילוי אודות השפעתה של ש. על תוכן גרסתו של ד', הוא לא הצבע על חשש ממשי ל"זיהום" הגרסה באמצעותה.

כתמייה בטענותו, ציין המערער בהודעתה הערעור, כי ד' העיד בבית המשפט, כי הוא לא זכר את השיחות שנייה עם ש., ולדבריו של ד' "זה בעצם לא היה סיפור זה היה שאלות שכאלו עניתי לה לא כן ולא לא. ואז היא שאלת אותה אמרתني אמי ממסכים. אז אמרתני כן...למה שהוא אמרה באותו (עמ' 130 לפrox, שורות 4-8). בנוסף לכך, הפנה המערער לדברים שמסר ד' בחקרתו בפני חוקרת הילדים, מיום 30.5.2013 (ת/39): שם סיפר כי ש. אמרה לו "אין דבר כזה שבן אדם יקנה סתם דברים למשהו והוא לא רוצה ממנו כלום, הוא חייב לבקש משהו בתמורה" (ת/39א', עמ' 8). אני סבור כי דברים אלו מלמדים כי גרסתו של ד', בדבר המעשים שביצעו בו המערער, נסקרה בעקבות השפעה פסולה של ש..

בחקירותו הנגדית נשאל ד', בכל הנוגע לתוכן השיחות שנייה עמו ש., טרם שהחטודה בפניה:

"[שאלה]: היא שאלת אותה שאלות מוקדמות?

[תשובה]: כלליות

[שאלה]: היא שאלת אותה גניד אם אתה אוננת לו?...אם אתה החזקת לי את איבר המין?

[תשובה]: לא. את זה היא לא שאלת

[שאלה]: היא שאלת אם הוא אונן לר? אם הוא החזק לר את איבר המין ואונן לר?

[תשובה]: לא נראה לי...אני לא בדיק זוכר" (עמ' 130 לפרו, שורות 10-23).

גם ש. העידה בבית המשפט, כי היא לא נכנסתה עם ד' לפרטיו פרטיים, ולדבריה היא: "לא מטיצה בו...אני רומזת לו...לא שאלתי אותו על קשר מיini ממש..." (עמ' 332 לפרו, שורות 27-32). כאשר נשאלת ש. בחקירה הנגדית: "אבל הוא אומר שאת שאלת אותו אם הייתם ביחד ושאלות כאלה", היא השיבה: "אני לא שאלתי אותו את הדברים האלה" (עמ' 333 לפרו, שורות 5-10). בהמשך נשאלת ש.: "הוא לא מנסה לרצות אותו", ולשאלת זו היא השיבה: "לא, הוא לא מנסה לרצות אותו". (עמ' 342 לפרו, שורות 1-32).

זאת ועוד, בחקירה מיום 30.5.2013, סiffer ד' לחוקרת הילדים את הדברים הבאים:

"אני לא רציתי בהתחלה לספר לה, אבל בסוף השלמתי עם זה...הוא עשה עלי" פוזות בזמן האחרון...מה גرم לי לספר? זה התפרצויות. אני כל הזמן רציתי לספר אבל לא ידעתי למי. אני לא חשבתי שיכולים לעזור לי...היא שכנה אותי. אולי היא אמרה לי شيئا' זהה מה להפסיד...בהתחלת החקירה, והיא הוכיחה לי מכל מיini דברים שהוא קנה לי. היא אומרת לי אין דבר זה שבן אדם יקנה סתם...ולא ידרוש כלום..." (ת/39א', עמ' 8-7).

בהמשך אותה חקירה, נשאל ד' "מה הסיבה שישפרת לגיטר?", ולשאלת זו הוא השיב: "כי היא היחידה שדיברה איתה על זה. אף אחד לא דבר איתי, אף אחד גם לא...לא כל כך דואג לי חוץ מזה. ההורים שלי דואגים לי, אבל להורים שלי אני לא מסוגל לספר כי זה...לא יודע" (ת/39א', עמ' 8).

עינינו הרואות, כי הן מגרסתו של ד', והן מגרסתה של ש. – אשר נמצאו מהימנות על-ידי בית משפט קמא – לא עולה כל אינדיקטיה ממשית לכך שטיפסו של ד', בדבר מעשו של המערער בגופו, נובע מהשפעתה של ש.. יתרה מזאת, בית משפט קמא נדרש לטענת המערער – לפיה ש. "נטעה במוחו" של ד' את המחשבה כי הוא נצל מינית על-ידי המערער, וזאת כנקמה על יחסיו של המערער עם בעלה – וקבע כי אין בה כל ממש. בית משפט קמא הדגיש, בהקשר זה, כי:

"...על אחת כמה וכמה שלא מצאנו בסיס ל'זה' המופרכת שביקש הנאשם להעלות, לפיה אהבתו של ד' לש., ושאיpto לרצותה בשל כך, הם שתרמו להצלחת המזימה כנגדו".

ש. הייתה האדם הראשון בפני התזודה ד' על יחסיו עם הנאם, כ愷סיות הוויידי ותוכנו מחזקים את אמינותו. ד' מסר את הדברים למרות רצונו העקבתי להסתירם, וזאת כאשר חש שחוּשנות סביבתו באשר לטיב יחסיו עם הנאם גברת ו'סגורת' עליו.

התרשומותנו היא כי ביקש לעשות כן מתוך מטרה לפרוק את אשר ליבו, ולא מתוך רצון להכפיש את הנאם ולהרע לו, שכן בשום מקום לא סיפר שהנאם כפה עליו את

היחסים.

ד' מסר לש. וידי כללי, מבלתי פרט מה בדיק עשה לו הנאש, כשבודה זו מלמדת הן על הבושא שד' חש בעת שמסר את הדברים, והן שהדברים לא הוכתו לו על-ידי מאן דהו, שאז הציפיה הייתה כי יפרט מעשים קונקרטיים".

איןני סבור כי יש להתערב בקביעותיו אלו של בית משפט קמा. יש לזכור, כי גם קביעותיה של הערכאה הדינית, הנוגעות לשאלת האם עדותו של קטין "זהמה", באופן שאין לתת בה אמון, הינה בגדיר מצאים עובדיים, שככל אין ערכאת הערעור מתערובת בהם (ענין סע, פסקה 28; ע"פ 2950/29 חנ' ב' מדינת ישראל (8.5.2014); ע"פ 4649/01 אסולין נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 616 (2001)).

58. המערער הוסיף וטען, כי גרסתו של ד' הושפעה גם מהשיחות שנייה עם אמו ואביו. לתמיכה בטענות זו, הפנה המערער לחקירתו של ד' מיום 2.6.2013, במסגרתה נשאל ד' על-ידי חוקרת הילדים כיצד הגיעו לו הצלקות, ולשאלה זו הוא השיב: "אני לא חשבתי,AMA של אמרה לי...היא שאלת אותה אם הוא נגע بي, אם הוא תפס אותה אם פה, אם שם" (ת/43, עמ' 3). כך גם, לשאלת "אם אתה יודע על עוד ילדים חזץ-מש שהיה עמו י??", השיב ד': "אני שאל את אבא שלי רגע אם הוא מרשה לי לספר" (ת/43, עמ' 5). סבורני, כי אין באמירות אלו כדי להעיד על כך שהורי של ד' "זהמו" את הגיסה הכללית והמהימנה שמסר ד', הן בפני חוקרת הילדים והן בבית המשפט, בנוגע למעשי של המערער בוגפו.

59. בנוסף אין מקום, לגישתי, לקבל את טענת המערער, לפיו גרסתם של המתלוננים "זהמה" באמצעות שיחות מקדים她们 שניהלו ביניהם משפחوتיהם, עוד טרם שהחלה החקירה המשפטית. בית משפט קמा עמד בהכרעת דין, בהרחבה, על טענה זו, ודחה אותה, בקובענו, כי:

"עדויותיהם של בני משפחות המתלוננים, מלבדות כי התקשרות ביניהם טרם הגשת התלונה הסתכמה במספר משפטי...
משמעותם לא ברור על סמך מה קובע הסגנון המלומד בסיכון, כי במשך שלושה חודשים נמשכו ניסיונות השכנוע והתייאום בין שתי משפחות המתלוננים".

לנוח כל Ai-ההתרבות, איןני מוצא כל הצדקה להתערב בקביעותיו אלה של בית משפט קמא, ואף אין סבור, כי גם אם טרם שהוגשה התלונה נגד המערער התנהלו מספר שיחות מקדים בין משפחות המתלוננים, אשר הובילו לחילופי מידע מסוים ביניהם – אין בכך כדי לפגום בעדותו האוטנטית של ד' אודות מעשי של המערער.

חווקים לגרסתו של ד'

60. כפי שצוין לעיל, בית משפט קמא לא הסתפק בעדותו של ד' בלבד, בכך לבסס את הרשותו של המערער באישום

הראשון, ומצא חיזוק ממשי לגרסתו של ד' בעדותה של ש., באשר לוודיו של ד' בפניה.

לגישתו של המערער, שגה בית משפט קמא משקבע כי עדותה של ש. מהווה חיזוק לגרסתו של ד'. אין בדי לקבל את טענות זו של המערער. בעדותה בבית המשפט, ספירה ש., כי לאחר שבעל פ' סיפר לה, כי המערער ביצע בו מעשים מיניים, עלו בלביה חשדות לגבי טיב היחסים בין המערער לבין ד', ולדבריה: "זה הדליק לי נורה אדומה" (עמ' 319 לפrox, שורה 3). משכך, החלה ש. לתשאל את ד' "המונ'" פעמים בענין זה, עד שבאותו "מצאי שבת" - בה גילו אחיזתו של ד' בגדים שרכש המערער עבור ד' - התווודה ד' בפניה. בית משפט קמא נתן אמון מלא בעדותה של ש., וקיבל את גרסתה כגרסה מהימנה המתישבת עם גרסתו של ד'. בנסיבות אלה, אינני רואה כל הצדקה להתרשם מהתרשומות של בית משפט קמא ממידת מהימנותה של ש. ומאמינות גרסתה, אף אני סבור, כי יש בעדותה של ש. ממשום ראיית חיזוק ממשית לגרסתו של ד'.

אין להישמע, בהקשר זה, לטענת המערער, כי העובדה - לפיה הציר אשר ש. ביקשה מ-ד' לצייר עבורה נזדק לפח, שכן לדבריה היא לא קיירה בין הציר לבין חשודותה - מלמדת על חוסר אמיןותה של ש.. ש. חזרה והדגישה בחקריתה הנגידית, כי לא יחסה לציר כל חשיבות, ולדבריה "היהתי אמרה להגish לעובדה בקורס והייתי צריכה לחת ציר שלILD... אז ביקשתי ממנו שיציר לי ציר" (עמ' 335 לפrox, שורות 13-15). בנוסף, ובנגוד לטענת המערער, בית משפט קמא מצא חיזוק לגרסתו של ד' בעדותה של ש., באשר לוודיו של ד' בפניה אודות יחסיו עם המערער, ולא בצייר עצמו.

חיזוק ממשי נוסף לגרסתו של ד', מצא בית משפט קמא בדברי המערער כי "נסחף" ביחסיו עם ד', ובכך שהמערער אישר כי הוא ו-ד' ישבו במושב האחורי של הרכב, תוך ש-ד' מניח את ראשו על בטנו התחתונה של המערער, והמערער מחבק אותו. המערער טען כי בית משפט קמא שגה משיחס לדבריו אלה "קונוטציה מינית". אין בדי לקבל טענה זו, וגם אני סבור, כי אמירותו של המערער "אוֹ נסחפתִי כן", מלמדת כי הוא אינו מכחיש קשר בעל נופך מיני עם ד', דבר מההווה, לטעמי, ראייה ממשמעותית לחיזוק גרסתו של ד'. כך גם, לגשת, ניתן לראות בתיאורו של המערער, לגבי אופן ישיבתו עם ד' במושב האחורי של הרכב, ממשום ראיית חיזוק ממשית לגרסתו של ד'.

עוד יש להוסיף, כי מסקנתו של בית משפט קמא בדבר חוסר מהימנותו של המערער אף היא עשויה לשמש תוספת ראייתית מחזקת לגרסתו של ד' (ע"פ 9468/08 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.2009); ע"פ 1503/07 אבו רmileה נ' מדינת ישראל (26.4.2007)). נזכיר, כי בעדותם בבית המשפט, אישר המערער קיומו של קשר קרוב בין לביון ד', לרבות, מפגשים והריעפות מתנות, וכפי שקבע בית משפט קמא, דומני, כי גם בכך, יש כדי לחזק את גרסתו של ד'.

יש לציין, כי חיזוק נוסף לעדותו של ד', ניתן למצוא גם במצבו הנפשי של ד', ובכלל זה, בהידדרות שחלה בהתנהגותו, כפי שתוארה בעדותו של ש., אביו של ד', ובעדותו של פ'. כידוע, "ראיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה מהוות חיזוק ראייתי מקובל ונפוץ למדי בפסקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות דין" (ע"פ 6399/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 102 (15.7.2012); וראו גם, ע"פ 2921/13 ריטבורג נ' מדינת ישראל, פסקה 62 (1.1.2015)). בית משפט קמא עמד על עדויותיהם של ש. ו-פ', בהקשר לכך, וקבע בצדוק כי עדויות אלו מחזקות את

גרסתו של ד', שכן הן "מלמדות על מצוקה נפשית עמוקה וקשה בה היה נתון באותה העת, וכאשר אין בכך סבר אחר, בלבד מן הניצול המיני שחווה, להידדרות זו, לתחושים המטלטלות שחווה ולנקיטת מעשים מסכני חיים מצד'ו".

16. עולה מן הכלול, כי אין בסיס להתערבותנו בהערכת מהימנותו של ד' על-ידי בית משפט קמא, ובקביעתו כי "ד' הותיר רושם טוב ומהימן ומסר גרסה שסימני האמת ניכרים בה". בנסיבות אלה, וشنמצאו לגרסה זו חיזוקים ממשיים,zek בראותם של המערער בעבירות שיויחסו לו באישום הראשון, על גרסתו של ד'.

אישום שלישי

62. במסגרת האישום השלישי, יוחסו לumarur עבירות של מעשים מגנים שביצע ב-ש'. בית משפט קמא קבע כי עדותו של ש' הייתה קוורנטית ואמינה, אשר ניתן לבסס עליה ממצאים עובדיים להוכחת אשמו של המערער במiosis לו באישום זה.

63. בהודעת העורו, הצבע המערער על סתיות בין הדברים שמסר ש' במשפטה לבין עדותו בבית המשפט. נטען, לעניין זה, כי במשפטה מסר ש' כי המערער "פתח לו את הרוכסן והוציא את איבר מינו", ובבית המשפט מסר ש', כי הוא "הוריד לעצמו את המכנסים והתחתונים"; וכי במשפטה ציין ש' שני אירועים ספציפיים אותם חוותו, ואילו בבית המשפט העיד כי היו הרבה פעמים, ואף נקבע במספר מדויק של אירועים - 30 אירועים. לפיכך, גורס המערער כי הסתיות בעדותו של ש' מעלה ספק בדבר אשמו השלישי. אינני שותף לעמדתו זו של המערער.

מגרסתו של ש' עולה, כי תחילת הקשר המיני בין לumarur החל בהיותו כבן 11, ונמשך על פני תקופה של שלוש שנים; כי המערער "רכש" את הסכמתו של ש' באמצעות הרעפת כספים ומתקנות, ואף אפשר לו לנוהג ברכבו, בשל כך התבישי ש' לסרב למשוך של mumarur; וכי המערער נגה להפשיט את ש' מבגדיו התחתונים, ולגעת באיבר מינו, כל זאת בזמן שהוא ביחיד ברכבו של המערער. אין בחקירה במשפטה מיום 4.6.2013 (נ/1), והן בבית המשפט תיאר ד' באופן מפורט את המקהלה הראשונית, במהלכו ביצע בו המערער מעשים מיניים, ואת האירוע האחרון בנחל חרוד, ומסר, כי במהלך השנים האחרונות, התרחשו כ-30 אירועים דומים. עת נשאל ש' בחקירה הנגידית בבית המשפט, "למה אתה מתאר בעדות שלך רק שני אירועים בסוגנון זהה שאתה מורייד את המכנסים? (עמ' 258 לפrox, שורה 20), הוא השיב: "זה האירועים שאני זוכר. היה גם הרבה מקומות... גם בכיבושים היו לא רק פעם אחת" (עמ' 258 לפrox, שורה 29 – עמ' 259 לפrox, שורה 7); "שני אירועים שאני סיפרתי. יש אירועים שאני לא אומר" (עמ' 259 לפrox, שורה 18).

הנה כי כן, נראה, אפוא, כי אותן אמת רבים התגלו בעדותו של ש', ואני רואה מקום להתערב בהתרשומות של בית משפט קמא, אשר מצא את גרסתו של ש' כגרסה מהימנה.

אכן כתעתת המערער, ש' מסר במשפטה (נ/1), כי במהלך האירוע שהתרחש בנחל חרוד, המערער "עם יד ימין שלו שם הרוכסן של המכנסים שלי ופתח לי את הרוכסן...ואז לאחר שפתח לי את הרוכסן הוציא לי את איבר המין והחל לנגע בו...", ואילו בבית המשפט, תיאר ש' את הסיטואציה באופן הבא: "נכנסתי לרכב אז הוא אמר לי...ש' אפשר לגעת בר", אמרתי לו כן. אז הורדתי את המכנסים וזה הוא נגע בי...". בית משפט קמא נתן את דעתו לסתירה זו, במסגרת

הכרעת דין, ציין, בהקשר זה, כך:

"העובדת לפיה ש' לא תיאר באופן מפורט בעת שנקיר על האופן בו פשט את בגדיו, אלא הסתפק בכך שהנאשם פתח את רוכסן מכנסיו ונגע באיברו, אינה מלמדת על סתרה בדבריו. מטבע הדברים במהלך העדות, ובמיוחד בכל הנוגע לעבירותimin המבוצעות בקטיניות, הנთונם מתחדים ומתחברים, יש להידרש בהקשר זה לעיקר, והוא שהנאשם נגע באיבר מינו של ש' בזמן בו היה פלג גופו התחתון גלוי".

דבריו אלה של בית משפט קמא מקובלים עליי, ולא נמצא לי טעם מבורר להתערב בהם. גם אם הדברים שמסר שבבית המשפט אינם תואמים, באופן מדויק, לדברים שנמסרו על-ידי במשטרה, אין בכך, לדעתו, כדי לפגום בעדותו האוטנטית של ש' אודות מעשו של המערער. עוד יש לציין, כי אין מדובר בהבדלים מהותיים בין הגרסה שמסר ש' במשטרה לבן גרטסו בבית המשפט, ונראה בעליל כי "גרען האמת" בעדותו של ש' הן במשטרה והן בבית המשפט - הוא איתן ויציב.

46. יש לדוחות את טענותו התמונה של המערער, כי גרטסו של ש', בדבר המעשים המינויים שבוצעו בו, אינה מתיחסת עם אופיו העצמאי. סבורי, כי גם אם בתקופה הרלוונטית נסע ש' לבדוק לאומן - אין הדבר מעיד על כך שהAIRועם המינויים עליהם העיד ש' לא התרחשו בנסיבות, ובוודאי שאין בכך כדי לכרטס באמינותו ובמהימנותו גרטסו.

45. גם כאן, קבוע בית משפט קמא כי גרטסו של המערער מחזקת את עדותו של ש', ואני רואה מקום לקבל את טענת המערער, כי בית משפט קמא שגה בקביעתו זו. בבית המשפט, אישר המערער פרטיהם מסוימים בדבר האירוע בנחל חרוד; כי העניק לו-ש' כספים ומתנות; וכי באחת ההזדמנויות "שפשתית לו ברגל...". לטעמי, דברים אלה משמשים חיזוק ראייתי לגרסתו של ש', כפי שקבע בית משפט קמא.

46. המערער הוסיף וטען, כי יש לזכותו מהמעשים המינויים לו באישום השלישי, גם משום שלדיינו עדותו של ש' "מצומת", באופן המקעקע את אמינותו. טענה זו מבוססת, בין היתר, על כך שחו, אמרם של פ' ו-ד', השפיעה על י', אמרו של ש', לגשת למשטרה; ו-ד' השפיע על ש' להגיש תלונה נגד המערער. אין בידי לקבל את טענתו של המערער, אף בעניין זה.

معدותה של י. בבית המשפט עולה, כי גם לאחר ששוחחה עם ח., היא כלל לא התכוונה לגשת למשטרה, אולם עשתה כן משום שהמשטרת אימאה כי תישלח נידית אל ביתה. כך הסבירה י. בבית המשפט מודיע פניה למשטרה:

"למה שניטפל אליו חס ושלום? זה דבר שהו דברים מעולם שאין לא חשבתי להגיע לבית משפט. כשהייתה לי ח. הוא פדוף והוא צריך אשפוז, אז אמרתי בסדר, בן אדם צריך אשפוז, אז אשפוז, אבל למה בית משפט. אני לא חשבתי שצריך לגמר את זה בבית משפט. אז כמו כל אדם שהוא חולה, שיש לו איזה שהוא מחלה, אז הוא צריך טיפול רפואי. אבל למחמת, למחמת ישבנו בבית, עדין לא ניגשנו לאף מקום. התקשרו

אלינו מהמשטרה, חוקר. הוא אמר שלום אני מהמשטרה. אני רוצה שתתגיבו לתחנה. אמרתי לו שאנו לא מעוניינים להגיע לתחנה כי אנחנו רוצים לשcool בನושא ויש לנו גם רבנים ואנו רוצים לעשות שאלת רב. הוא אומר לי, גברת, אני לא שואל אותך, את והבן שלך ש' עכשו חיים להגיע לתחנה. אם לא מגיixa לשכונה נידת. אז אני נבהלי מניידת, לא מתאים לנו שטראה נידת בשכונה. וזה מיד רצתי איתו למשטרה" (עמ' 367 לפרו, שורות 7-18).

معدותו של ד' עולה, כי לאחר מעצרו של המערער, הוא שוחח עם ש', ובמהלך השיחה, ש' סיפר לו על המעשים שביצע בו המערער, ושאל אותו האם גם לו היה קשר מיני עם המערער. לדבריו של ד', "שלلت". אמרתי רק שהוא נתן לי לנוכח ולא היה קשר מיני" (עמ' 145-146 לפרו). ד' מסר לחוקרת הילדים, כי ש' סיפר לו "איזה משה שהוא לא רוצה שאינו אגיד אותו... אני אדאג אבל שהוא יספר" (ח/3, עמ' 2). בבית המשפט, אישר ד' כי הוא אכן אמר ל-ש' להגיש תלונה נגד המערער במשטרה (עמ' 155 לפרו, שורות 12-13). ש' העיד בבית המשפט, כי הוא סיפר לד' "שפעם אחת היתי עם י' וזה הוא נגע בי", אולי לדבורי ד' לא סיפר לו כלום. כאשר נשאל ש' בחקרתו הנגדית "למה הגעת למשטרה", השיב "משהו מהמשטרה הורה לי... אני לא רציתי אבל הוא אמר לי בו, זה מוכחה" (עמ' 251 לפרו, שורות 13-21). כך גם, בחקרתו הנגדית הבהיר ש,, אביו של ש', את טענת המערער, כי משפחתו של ד' שכנהו אותם להتلון על מעשיו של המערער (עמ' 226 לפרו).

לנוכח האמור לעיל, ולאחר ניתוח העדויות, לא מצאתי כל ממש בטענותו של המערער, כי גרסתו של ש' היא גרסה דמיונית שנולדתה בראשו הקודח, כתוצאה מהשפעתם של ד' או של בני משפחתו. יתרה מזאת, כפי שצוין בפסקה 59 לעיל, בית משפט קמא דחה את טענותיו של המערער, באשר ל"זיהום" עדויות המתלוננים באמצעות שיחות מקדיימות שנייהו בינם בני משפחותיהם, ונראה, אפילו, כי אין מקום להתרבע גם בקביעותיו אלו של בית משפט קמא.

67. לסיקום הדיון בשאלת מהימנותו של ש', יש לחזור ולהזכיר כי בית משפט קמא מצא את גרסתו של ש' כגרסה מהימנה, ולא מצאתי בטענותיו של המערער טעם או סיבה לשנות מסקנה זו. לפיכך, הנני סבור כי בדיון הורשע המערער במiosis לו, במסגרת האישום השלישי, על בסיס גרסתו של ש'.

דוחית גרסתו של המערער

68. אל מול האמון המלא שנתן בית משפט קמא בגרסתו הכבושה של המערער, מכל וכל. המערער טוען, כי בית משפט קמא נפל לכלל שגגה כאשר התעלם מן הראיות אשר הובאו על-ידי, לשם תמיינה בטענותו בדבר המנייע שעמד בבסיס התלונות שהוגשו נגדו על-ידי המתלוננים ובני משפחותיהם. המערער סבור, כי לאחר פיתה המערער גם את ד', אחיו הצעיר, ולכן ש. השפיעה על ד' בספר, כי המערער ניצל אותו מינית. נטען, בנוספ', כי ש' התלונן נגד המערער על מנת להזדהות עם חברו הטוב, ד', וזאת לאחר שהשניים תיאמו ביניהם גרסאות; וכי בני משפחותיהם של המתלוננים "עשוי קנוינה" נגד המערער על מנת לזכות בפיוצ'י כספי. אין בידי לקבל טענות אלו, ודין להידוחות.

לאחר עיון בהנמקותיו של בית משפט קמא בדבר חוסר מהימנותו של המערער, לא ראייתי כל סיבה להתערב בקביעותו לעניין זה. כמו בית משפט קמא, אף אני סבור, כי המערער מסר גרסה כבושא ובלתי אמינה. כמו כן, לא נמצא כל בסיס ראוי לטענת העילה שركחה, כמובן, ש. נגד המערער; אך ש-ש' ביקש להזדהות עם ד' ולכן הפליל את המערער; ולקייםה של קסומה כלשהי מצד משפחות המתלוונים. בוחינת מכלול הראיות מלמדת, דוקא, כי לא הייתה שום מגמת הפללה מצד המתלוונים או בני משפחותיהם, ונראה כי ההפר הוא הנכון.

על יסוד האמור, ניתן להגיע בכך למסקנה כי טענותו של המערער באשר לסתורו העיליות אשר נרכמו, כמובן, הינו מופרcot, בלתי סבירות, ואין מתיישבות עם ההיגיון והשכל הישיר. מיותר לציין, כי אין בטענות אלה בכלל להטיל ספק סביר בדבר אשמתו של המערער, משהםידה המשיבה תשתיית ראייתית איתנה להוכחת הנטען על-ידה. כפי שנאמר בע"פ 3974/92 אחולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565 (1993):

"על בית המשפט לשקל את מאגר הראיות המצביע לכיוון קיומה של העובדה המפלילה, לעומת הסבירו של הנאשם והסבירים היפותטיים סבירים אחרים. אם מכלול הראיות האפשרות להסיק קיום עובדה שאין בה אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת מכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומה של העובדה שיש בה אשמת הנאשם - הרי שמדובר ראיות זה מספיק להוכחת האשמה בוודאות הדרישה במשפט הפלילי".

לפיכך, נראה כי אין מקום להתערב בדוחית גרסתו של המערער, ובקביעתו של בית משפט קמא, כי מדובר בגרסה כבושא ובלתי מהימנה.

69. אוסיף עוד, כי אין גם לקבל את טענת המערער, כי שגה בית משפט קמא כאשר דחאה את הסברו לעדותם הכבושה. המערער לא הציג בפני בית משפט קמא, ואף בפניינו, כל ראייה לכך שהוא שמר על זכות השתקה בחקירותיו במשטרה, מאחר שהוא צית להנחות בא-כוחו הקודם, וכן בית משפט קמא, אף אני סבור, כי "בנקל יכול היה הסגנור הנוכחי לבקש את התיחסות הסגנור דاز לטענות מרשו".

70. בנוסף, יש לדחות את טענת המערער, כי רכישת המתנות עבור המתלוונים "בריש גלי" הייתה חלק ממנהגו לתרום לילדיים ולקהילה אליה השתייך, ולא כחלק מ贖ימה לפגוע בהם מinitely. במסגרת הכרעת דין, בבחן בית משפט קמא, בהרבה, את "סוגיות המתנות", והגיע, בצדק, לכל מסקנה כי הענקת המתנות למתלוונים נועדה על מנת "לרכוש" את אמוןם ו"לקנות" את הסכמתם לביצוע המעשים המוניים, כך שאינני מוצא טעם ראוי להתערב במסקנותו זו.

71. כאן המקום להידרש להשגתו של המערער בדבר התנהלותו של בית משפט קמא. המערער טוען כי מעורבותו של בית משפט קמא בחקירותו של ד' על דוכן העדים אינה מתיישבת עם שיטת המשפט הנהוגה בישראל, ואף תרמה לזיהום עדותם; כי הוצאתו מחוץ לאותם הדיונים בזמן חקירתו של ד' פגעה בזכותו להילך הגון; וכי נגרם לו עיוות דין בשל הטלת האיסור לעיון בתסקיר נפגע העבירה של ד'. איןני מוצא מקום לקבל טענותיו אלו של המערער.

תחליה, אזכיר את הכלל הקבוע בסעיף 175 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החס"פ), לפיו: "ס"יימו בעלי הדין את חקירתם, רשאי בית המשפט לחקור את העד; ורשיי הוא לשאול עד שאלות גם במהלך חקירותו בידי בעלי הדין להבהת עניין שנטעור בה". סעיף זה מתייר, אפוא, לבית המשפט לחקחת חלק בחקירתו של עד, ככל שהוא נדרש לשם הבהת סוגיה העולה מעדותו של אותו עד. עוד יש להפנות לסעיף 167 לחס"פ, לפיו רשאי בית המשפט להורות, מיזמתו, על זימנו של עד או על צירוף של ראיות מסוימות, במסגרת ההליך המתנהל לפניו. הוראות אלו ואחרות, מטרתן לספק לבית המשפט כלים על מנת הגיעו לחקירה האמת ולקיים משפט צדק, תוך שמירה על אובייקטיביות ונייטרליות בין הצדדים (ראו, בהקשר לכך, התייחסות נרחבת לתפקידו של בית המשפט, בפסק דין בע"פ 10/2014 כהן נ' מדינת ישראל, פסקאות 40-47 (29.5.2014); וראו גם: ע"פ 10/2014 גטצאו נ' מדינת ישראל, ישראל, פסקה 27 לפסק דין (10.4.2013)). כפי שציין השופט ס' ג'יבראן, בע"פ 10/2012 קלדרון נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (23.1.2012):

"నכון הוא הדבר כי אל לו לשופט לרدت מכסאו וליטול לעצמו את מלאכתם של בעלי הדין. אך מנגד, אין תפקידו של השופט מתמצאה במצויה סבילה במעשהיהם לפניו. עליו לשמור על קיומו של הליך הוגן ויעיל. בנוסף, אם נדרש הוא לשאלות הבהתה – על מנת שיווכל להגיע לחקירה האמת – רשאי הוא להפנות שאלותיו לעדים. מידת ההתערבות הנדרשת או כמות השאלות הדורישה (עליה מלין המערער במקורה שלפניו), איננה ניתנת או צריכה הגדרה מראש. היא נגזרת ממורכבותו ויחודיותו של כל תיק ותיק. עיקר הוא, שהשאלות המופנות יהיו חסרות צבע, בל "יתפש או יכנס" בית המשפט לנעליו של אחד הצדדים".

אכן, בית משפט קמא היה במקורה שלפניו, אקטיבי למדוי ונטל חלק פעיל בחקירותו של ד'. שופטי המותב הפנו, לא אחת, אל ד' שאלות, ואף ביקשו להוציא את המערער מחוץ לאולם הדיונים לזמן קצר. יחד עם זאת, אין להסיק כי בcourt בית משפט קמא חרג מתקמידו, או כי גרסתו של ד' "זהמה", עקב מעורבותו זו של בית משפט קמא. בית משפט קמא מצא לנכון לנוהג כפי שהוא – ואף הסביר זאת בהכרעת דין – בשל הקשיים עמים התמודד ד' במהלך עדותם, בחשיפת המעשים המוניים שביצעו בו המערער, ובלשונו של בית משפט קמא: "זאת שעה שהתרשםנו כדי' באמת ובתמים מתקשה לספר לנו על שהנאים עללו לו". ואציין, כי ד' הדגיש, לא אחת, כי "קשה" לו, וכי הוא "לא מסוגל" לדבר בנסיבות של המערער. לפיכך, ראה בית משפט קמא צורך, בתחלת עדותו של ד', להוציא את המערער למשך שלוש דקות, וזאת רק לראות אם זה יסייע לעד להמשיך את עדותו באופן קולח" (עמ' 92 לפרו', שורות 1-2). מעיוון בפרוטוקול ישיבת הוחכות, מיום 26.12.2013, נראה כי בית משפט קמא היה זהיר מאד בהחלטתו זו, ומשהדר לא סייע לד', החלטת להפסיק את העדות. אנחנו נמתין לראות מה עולה בגורל הוידאו קונפrens, אי אפשר לפגוע בזכויות של הנאשם". עוד התרשםתי, כי בית משפט קמא ניסה לעשותות "דין אמרת לאmittio", והתערב בחקירותו של ד' על מנת שת לעמוד בפניו התמונה המלאה. אשר למסקיר נפגע עבריה, יובהר, כי במסגרת הדיון בערעור, מיום 17.12.2015, הועבר תסקיר נפגע העבירה לעיונו של עו"ד ארנון איתן, בא-כוחו של המערער, וניתנה לו האפשרות להתייחס למסקיר זה במסגרת טיעוני.

לא למוחר הוא לחזור פעם נוספת על התרשםותו החד משמעית של בית משפט קמא מעדותו של ד', כפי שהובאה בסיום הכרעת דין:

"התרשمنו, ונחזר על כך שוב, כי דברי ד' אמת היו, כי הוא העיד 'מדם ליבו' ובעיקר כי לא רצתה להשחרר את פני הנאשם והתקעקש, פעם אחר פעם, כי שום דבר לא נעשה על-ידי איום או שימוש בכוח פיזי".

בנסיבות אלה, סבורני כי לא נפל פגם בדרך שבה התנהל בית משפט קמא, ובמעורבותו המסויימת בחקירתו של ד' על דוכן העדים, ואין בידי לקבל את הטענה כי נגרם לערעර עיוות דין בשל כך.

72. על יסוד הנימוקים שפורטו לעיל, דעתך היא כי אין כל מקום להתערבותנו בהכרעת דין של בית משפט קמא. לפיכך, אציע לחברך לדחות את ערעורו של המערער לעניין הרשותו בדיון.

הערעורים על גזר הדין

73. הלכה פסוכה היא, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במידת העונש שהושת על-ידי הערקה הדינונית, אלא אם מדובר בסטייה קיצונית מדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, או כאשר נפלה בגזר דין טעות מהותית (ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13.5.2015); ע"פ 5323/12 ליל נ' מדינת ישראל (17.6.2014); ע"פ 7702/10 כהן נ' מדינת ישראל (29.5.2014)).

לאחר שבחןתי את החומר שלפני, ונתתי דעתך לטיעוני הצדדים, הגעתו לכל מסקנה, כי עונשו של המערער סוטה לפחות באורח מהותי מרמת הענישה הרואה, ולפיכך יש מקום לקבל את ערעור המדינה, כפי שיפורט להלן.

74. המערער הורשע, בין היתר, בביצוע עבירות מרובות של מעשים מגונים, ומעשי סדום, במתלון ד', במשך תקופה של כש שנים, בהיותו בגילאי 9-14; ובביצוע עבירות מרובות של מעשים מגונים במתלון ש' במשך תקופה של כשלוש שנים, בהיותו בגילאי 11-14. מעבר לתיאור היבש של העבירות בהן הורשע המערער, נראה כי מדובר במעשים חמורים במיוחד, העומדים על רף חומרה גבוהה. כפי שתואר לעיל, המערער פעל באופן מתוכנן, לארוך שנים, ו"רכש" את שיתוף הפעולה של הקטיניס ואת אמונה באמצעות כסף ומוניות חומריות, אף התיר להם לנוהג ברכבו. המערער ניצל את תמיותם וחולשתם של הקטיניס, את פער הגילאים בין לבנים, ואת רצונם לזכות בכספי ובמננות שהעניק להם - במטרה לספק את יצרי המינים המעוותים. המערער, אשר היה מודע לטיבם החמור והפסול של המעשים המינים, אסר על המתлонנים לגלוות את אשר התרחש, להוריהם או לאחרים.

עוד יש להוסיף לעניין חומרת מעשיו של המערער, כי הפגיעה בקטיניס השפיעה גם על בני משפחותיהם, והיקפה וחומרתה אף מטעמים בשל השתיכותם של הקטיניס ומשפחותיהם לקהילה החרדית. ראוי להזכיר, בהקשר לכך, את שנאמר בתסaurus נפגע העבירה ביחס לד', ככל שהדברים אמרוים בפגיעה הנפשית החמורה שנגרמה לו, ובאשר

להתדרדרות בהתנוגותו ובלימודיו, בעקבות מעשי הנפשעים של המערער. בנוסף, יש ליתן את הדעת לחווות הדעת בדבר מסוכנותו של המערער, מיום 13.11.2015, הקובעת כי רמת מסוכנותו המינית היא ביןונית-גבוהה, כמו גם בכך, כי המערער אינו מוביל אחריות על מעשיו; אינו מביע חרטה וצער על מעשיו; אינו מגלה אמפתיה כלשהי לקורבנות העבריה; ואין מגלה רצון או מוטיבציה לטיפול ייעודי.

75. בית משפט זה חזר ושנה כי, בכלל, יש לנ��וט יד קשה ומרתיעה כלפי עבריינים המבצעים את זממם בקטינים תמיימים ורכים בשנים, וכי על מידת העונש לבטא את סלידת החברה מעבירות חמורות אלה, שאוון יש להויקע בכל פה (ע"פ 5998/14 מדינת ישראל נ' פלוני (2.7.2015); ע"פ 4146/14 פלוני נ' מדינת ישראל (29.6.2015); ע"פ 6149/11 פלוני נ' מדינת ישראל (31.10.2012)). יפים לעניינו דברי השופטת ע' ארבל בע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.3.2008):

"על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטן או קטינה, דומה כי אין צורך להזכיר מילים. חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמיימות האמון, חוסר האונים ואי יכולת להתנגד באופן ממשוני שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצללות הנפשיות העמוקות הנחרחות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף בסוגיות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות - כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלומות גופם ונפשם הינה אינטראס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעוניים לשקוף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקוף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתייע לעבריין שעוניינו נידון ולציבור העבריינים בכוח".

76. כאמור, עונשו של המערער, הכולל 9 שנות מאסר לRICTO בפועל, הושת עליו לא רק בשל הרשעתו בביצוע המעשים המגוניים ומעשי סדום במתלוננים ד' ו-ש', אלא גם בגין עבירות של נהיגה ברכב ללא רשות בעלי, והסתיעות ברכב לביצוע עבירות מין. בחינת מדיניות הענישה הרואה בעבירות מין בקטינים, מלבדה כי העונש שנגזר על המערער סופה מהותית מדיניות ענישה זו. כך, למשל, בע"פ 252/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.01.2011) דחפה בית משפט זה את ערעוורו של תלמיד ישיבה על עונש של 13 שנות מאסר, אשר הושת עליו לאחר שביצע עבירות של מעשי סדום ומעשים מגוניים בשלושה אחיהם קטינים בני 9-14, אולם היה אמרור למד תורה. יש לציין, כי המערער באוטו מקרה, אשר אובחנו כחוליה נפש אך נמצא כשיר לעמוד לדין, הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו.

בע"פ 2632/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.12.2014), השית בית המשפט המחויז על המערער, גבר בן 45, עונש של 13 שנות מאסר, בעקבות הרשעתו בעבירה אחת של איינוס קטינה שטרם מלאו לה 16, שלא בהסכמה החופשית, ובUBEירה של הדחה בחקירה, כאשר קרבן העבירה הייתה קטינה כבת 8 שנים. בית משפט זה דחפה את ערעוורו של המערער על גזר הדין, וזאת בין היתר, בשל הנזקים הנפשיים שנגרמו לקטינה, וההשלכות החמורות העשויות להיות לפגיעה המינית, על עתידה של הקטינה בקרבן הקהילה החרדית, אליה היא השתיכה.

בעניין סץ נגזר על המערער, אשר הורשע בביצוע מעשים מגונים ומעשי סדום בקטינים, 15 שנות מאסר בפועל, כשהערעור על חומרת העונש נדחה על-ידי בית משפט זה.

77. על יסוד האמור לעיל, הגעתו לידי מסקנה כי עונש המאסר שהושת על המערער במקורה דנא, 9 שנות מאסר לריצוי בפועל, אינו עולה בקנה אחד עם רמת העונשה המקובלת בעבירות כגון ذה, ויש מקום להחמירו. עם זאת, לא נמצא את הדין עם המערער, כדרך של ערכאת ערעור, משמתהקבל ערעור תביעה על קולת העונש.

78. לאור האמור, יצא לחברי לדחות את ערעוו של המערער לעניין העונש, ולאחר עבירה של המשיבה, במובן זה שיתווספו 18 חודשים מאסר לתקופת המאסר שעלה המערער לרצות, כך שעונשו של המערער יעמוד על 10.5 שנות מאסר, בניכויימי מעצרו. יתר רכיבי גזר דיןו של בית משפט כאמור יויתרו על כנמו.

סוף דבר

79. סיכום של דברים: אמלץ לחברי לדחות את ערעוו של המערער בע"פ 30/15 על שני חלקיו, ולאחר עבירה של המשיבה בע"פ 73/15, כמפורט לעיל.

שפט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

השאלת בדבר מעמדה הראייתית של הערכת מהימנות הקטין על ידי חוקר ילדים, מקום בו הקטין עצמו העיד בפני בית המשפט, אינה נדרשת להכרעה בעניינו. משכך, אוטיר בצריך עיון את המחלוקת שנתגלעה בעניין זה.

שפט

עמود 39

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה לפסק דין המקיף של חברי השופט א' שהם.

המערער ביצע בשיטתיות עבירות מין במשך שנים בשני המתלונים, תוך ניצול תמיימותם, לאחר שקרה את אמוןם באמצעות מתנות ותשומות אליהן השtopicו.

כפי שציין חברי, גם אני סבורה שהעונש הראוי בגין העבירות שבהן הורשע המערער היה צריך להיות חמור יותר. אני מצטרפת להעלאה המתונה של העונש רק בהתחשב בכך שאין דרך של ערכאת הערעור למצות את חומרת הדיון.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט א' שהם.

נitan היום, י"ב בניסן התשע"ו (20.4.2016).

שופט

שופט

שופט